

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/17/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114220834
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1114220834.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Branislav Král a JUDr. Michaela Krajčová, v spore žalobcu: I. H., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXXX/XX, E., zastúpeného JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, advokátom, Trenčianska 57, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska ul. 71, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu nemajetkovej ujmy v sume 16.885, - Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 11C/77/2014-177, zo dňa 14.01.2022, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 11C/77/2014-177, zo dňa 14.01.2022, teraz vec vedená na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-11C/77/2014 vo výroku, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v sume 8.000,- Eur, m e n í tak, že žalobu zamietla.

Vo výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol, rozsudok p o t v r d z u j e.

Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 11C/77/2014-177 zo dňa 14.01.2022 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 8.000,- Eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania.

2. Vo veci bol vyhlásený rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 11C/77/2014-86 zo dňa 24.02.2016, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu škody v sume 701,72 Eur, a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 3.000, Eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a to v náhrade škody v sume 409,78 Eur a zamietol žalobu v náhrade nemajetkovej ujmy v sume 13.885,- Eur. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania 796,47 Eur, za zaplatený súdny poplatok 20,- Eur a trovy právneho zastúpenia 776,47 Eur. Na základe podaného odvolania žalobcu a žalovaného odvolací súd rozsudkom sp. zn. 14Co/1/2017 zo dňa 22.10.2019 v prvom výroku rozsudok potvrdil, vo výroku, ktorým uložil súd povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi náhradu škody v sume 701,72 Eur a vo zvyšnej časti, v ktorej súd náhradu škody zamietol, rozsudok potvrdil. V druhom výroku, ktorým súd rozhodol o náhrade nemajetkovej ujmy v sume 3.000,- Eur, ktorú uložil zaplatiť žalovanému a vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšnej časti nemajetkovej ujmy zamietol a vo výroku o trovách konania rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie s tým, že pri nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je podmienkou sporového konania kontradiktórnosť, čo znamená, že ten, kto z určitej skutočnosti vyvodzuje pre seba priaznivé následky, musí tieto skutočnosti tvrdiť a

k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešný byť nemôže. Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok: 1) nesprávny úradný postup, 2) vznik škody a 3) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Predpoklad kumulatívneho splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať. Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom, v preskúmvanej veci na žalobcovi. Pojem „nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci“ nie je zákonodarcom v ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. výslovne definovaný, je uvedený len príkladom. Je však možné a to aj podľa ustálenej judikatúry, vyvodiť, že ide o taký úradný postup, ktorý má vadu, ktorý nie je v súlade s príslušnou právnou úpravou. Jedná sa o postup, pri ktorom dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie orgánu verejnej moci alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľa tejto činnosti, teda o postup nezákonný. Skutočnosť, že ide o nesprávny úradný postup taktiež určuje fakt, že musí ísť o postup priamo súvisiaci s výkonom právomocí orgánu verejnej moci. Nesprávnym úradným postupom nie sú len prípady, v ktorých orgán verejnej moci priamo koná (pri rozhodovacej činnosti), ale aj pri porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, prípadne ak ide o nečinnosť pri výkone verejnej moci. Podľa dôvodovej správy k novele zákona č. 412/2012 Z. z., návrh vychádza z platnej úpravy, nakoľko existuje možnosť domáhať sa ochrany svojich práv využitím ústavnej sťažnosti v súlade s ust. § 127 ods. 1 Ústavy SR. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy, s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy). Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvej inštancii zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). V prípade, ak by sa zbytočných prietahov dopustil napr. Najvyšší súd SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť v zmysle Zákona č. 514/2003 Z. z. na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prietahov. Postup súdu vyššej inštancie by bol v takomto prípade preskúmvaný súdom nižšej inštancie, čo je zjavne absurdné a uvedené len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prietahov v súdnom konaní je oprávnený Ústavný súd SR. Vzhľadom na vyššie uvedené, návrh zákona výslovne dopĺňa, že všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody v konaní podľa zák. č. 514/2003 Z. z. až v prípade, ak o existencii prietahov bolo rozhodnuté týmto oprávneným orgánom.

3. Ako na to poukazuje dôvodová správa k novele k Zák. č. 412/2012 Z.z., z logiky veci vyplýva, že konštatovať prietahy v súdnom konaní môžu len vymenované touto právomocou dané kompetentné inštitúcie, pričom tak nemôže urobiť súd v civilnom súdnom konaní o nárokoch uplatnených v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. Tieto závery pritom musia logicky platiť bez ohľadu na to, či to bolo v rozhodnom období zakotvené priamo a výslovne v zákone. Takýto záver preto bolo nevyhnutné vyvodiť i pred novelou § 9 ods. 2 cit. zák. výkladom cit. § 9 ods. 1 cit. zák. v znení účinnom do 31.12.2012. Žalobca v dôsledku toho neuniesol svoje dôkazné bremeno preukázať ním tvrdený nesprávny úradný postup súdu spočívajúci v prietahoch v konaní (resp. v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote). Pre úplnosť odvolací súd dopĺňa a v tejto súvislosti zdôrazňuje, že podstatným dôvodom, pre nepriznanie nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu bolo to, že v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2013, žalobca nepreukázal výsledok vybavenia sťažnosti na prietahy, výsledok žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, ďalej nepreukázal právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sa sudca dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, nepreukázal právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, alebo právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Podľa tohto ustanovenia sa

totiž z týchto skutočností pri posúdení nesprávneho úradného postupu súdu musí vychádzať. Ak táto podmienka nie je splnená, nie je preukázané, že došlo k nesprávne úradnému postupu v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a o zmene niektorých zákonov. Tu je treba uviesť, že aplikácia tohto ustanovenia aj na tvrdený nesprávny úradný postup je namieste, a nejde o retroaktivitu. K definujúcim znakom právneho štátu patrí zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv a právnej istoty. Avšak nie každá retroaktivita je nezlučiteľná s princípmi, na ktorých je budovaný právny štát. V teórii a praxi sa rozlišuje tzv. pravá a nepravá spätná účinnosť právnych predpisov. Význam tohto rozlišovania je založený na skutočnosti, že pokiaľ sa pravá retroaktivita v zásade odmieta ako nezlučiteľná s obsahom princípu, na ktorom je budovaný právny štát, nepravá retroaktivita sa akceptuje ako prípustný nástroj na dosiahnutie ustanovených a dostatočne významných cieľov verejnej moci. Pri nepravé retroaktivite zákonodarca uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. O nepravú retroaktivitu môže ísť napriek tomu, že zákonodarca prípadne novým právnym predpisom zároveň s účinnosťou do budúca prinesie určité zmeny aj tých práv alebo povinností, ktoré predpisom zároveň s účinnosťou do budúca prinesie určité zmeny aj tých práv alebo povinností, ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nepravá retroaktivita teda nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy, a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu, zavádza do budúca nový režim a mechanizmus uplatnenia týchto práv, alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti, ale akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy (viď uznesenie NS SR z sp. zn. 4Cdo/98/2010). Odvolací súd zdôraznil, že v danom prípade nová právna úprava neneguje účinky nesprávneho úradného postupu, len na druhej strane umožňuje posúdiť presnejšie podmienky, z akých je treba vychádzať pri skúmaní tejto právnej skutočnosti. Súd prvej inštancie teda nesprávne vychádzal z naplnenia podmienok zo strany žalobcu v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom preukázanie nesprávneho úradného postupu je jednou z podmienok zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci. Ak táto podmienka nie je splnená, potom nie je dôležité skúmať ďalšie podmienky, ktoré je treba naplniť pri uvedenej zodpovednosti.

Ako už odvolací súd poukázal, preukázanie ostatných podmienok zodpovednosti za nemajetkovú ujmu pri výkone verejnej moci a jej skúmanie súdom prvej inštancie nebolo pre rozhodnutie súdu prvej inštancie nevyhnutné vzhľadom na to, že nebola preukázaná prvá podmienka zodpovednosti, a to nesprávny úradný postup. Takýto výklad vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 07.05.2013, sp. zn. IV. ÚS 471/2012, v zmysle ktorého v nadväznosti na vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa otvára priestor na to, aby sťažovateľka podala v súlade s ustanoveniami zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmenení ktorých zákonov v znení neskorších predpisov žalobu o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, o ktorej sú oprávnené a aj povinné rozhodnúť vecne a miestne príslušné všeobecné súdy. Ústavný súd tu vyslovil názor, že až po konštatovaní porušenia základných práv čl. 48 ods. 2 ústavy sa otvára možnosť podať predmetnú žalobu. Navyše, ako aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, nie každý prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (II. US 57/01, I. US 46/01). Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Ako odvolací súd už vyššie konštatoval, základné podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci musia byť splnené kumulatívne. Keďže potom podmienka existencie nesprávneho úradného postupu súdu v trestnom konaní, s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, splnená nebola, nemohol vzniknúť žalobou uplatnený nárok žalobcu na nemajetkovú ujmu, ani nadväzne nemôžu byť splnené podmienky príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom (prietahy) a nemajetkovou ujmu.

4. V zrušujúcom uznesení odvolací súd uviedol, že bola dôvodnou námietka žalobcu, že súd prvej inštancie neodôvodnil, prečo pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy nevzal do úvahy ďalšie skutočnosti v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním. Odvolací súd v tejto súvislosti vytkol súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení napadnutého rozsudku pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy nezaoberal ďalšími následkami v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím v trestnom konaní, z ktorých žalobcovi mala vzniknúť navrhovaná nemajetková ujma. Žalobca namietal, že predmetné

nezákonné trestné stíhanie zasiahlo najmä do jeho pracovného života, ktoré vyústili do nutnosti opustiť 20 ročnú aktívnu službu príslušníka Policajného zboru, ďalej poukazoval na stratu možnosti získania výsluhového dôchodku, stratu okruhu kamarátov z poľovnickeho združenia a pod., pričom súd prvej inštancie tieto aspekty v odôvodnení napadnutého rozsudku aj uviedol, ale bližšie sa s nimi pri vyčíslení výšky nemajetkovej ujmy nezaoberal. Súd prvej inštancie neodôvodnil dostatočne presvedčivo, akým spôsobom dospel k určenej výške nemajetkovej ujmy, najmä to, prečo pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy nevzal do úvahy ďalšie žalobcom tvrdené skutočnosti v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním.

5. Vzhľadom na vyššie uvedené, predmetom sporu zostalo len posúdenie uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy, čo do jej právneho dôvodu a výšky, pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy vziať do úvahy aj ďalšie aspekty, okrem prieťahov, na ktoré počas konania poukazoval žalobca, t. j. zaoberať sa pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy aj ďalšími následkami v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím v trestnom konaní, z ktorých žalobcovi mala vzniknúť navrhovaná nemajetková ujma, najmä s ohľadom na žalobcove námietky, že predmetné nezákonné trestné stíhanie zasiahlo najmä do jeho pracovného života, ktoré vyústilo do nutnosti opustiť 20 ročnú aktívnu službu príslušníka policajného zboru, spôsobilo stratu možnosti získania výsluhového dôchodku, stratu okruhu kamarátov z poľovnickeho združenia a pod. Súd prvej inštancie doplnil dokazovanie v intenciách rozsudku odvolacieho súdu, opätovne vypočul žalobcu, oboznámil sa s výpoveďami právneho zástupcu žalobcu a povereného zástupcu žalovaného, pričom žalobca ani žalovaný nenavrhlí súdu doplnenie dokazovania.

6. Na pojednávaní konanom dňa 14.10.2021 právny zástupca žalobcu zdôraznil záver odvolacieho súdu, že uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi pre trestný čin pytlactva bolo, v dôsledku jeho oslobodenia spod obžaloby, rozhodnutím nezákonným. Preto je potrebné v ďalšom konaní skúmať príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím v trestnom konaní a uplatnenou nemajetkovou ujmou z dôvodu, že trestné stíhanie zasiahlo do osobného, ale aj pracovného života žalobcu. Z toho dôvodu navrhol právny zástupca doplniť dokazovanie výsluchom žalobcu, aby sa mal možnosť vyjadriť pred zákonným sudcom k tomu, akým spôsobom trestné konanie zasiahlo do jeho osobného a pracovného života. Ďalej uviedol, že pri vyčíslení výšky nemajetkovej ujmy žalobca vychádzal z toho, že neexistujú presne stanovené pravidlá, podľa čoho sa môže vyčíslovať nemajetková ujma.

7. Žalobca v rámci svojej žaloby a preukazovania jej nárokov príkladmo uvádzal dĺžku konania, zásah do jeho osobného života, ale aj skutočnosť, že bol pod veľkým stresom a vplyvom. V rámci trestného konania, keď súd prvej inštancie v trestnom konaní ho dvakrát uznal vinným, jedenkrát v rámci trestného rozkazu a druhýkrát rozsudkom súdu prvej inštancie, kde žalobca v tom čase nemohol vedieť, ako dopadne celé konanie. Vedel a bol si vedomý toho, že je nevinný, avšak nevinu bolo potrebné vysloviť rozsudkom súdu prvej a druhej inštancie. Po 20 rokoch príslušníka policajného zboru, ak by bol odsúdený za úmyselný trestný čin, neboli by mu vyplatené žiadne nároky na tzv. odchodné a ani výsluhový príspevok. To boli dôvody, prečo sa nakoniec žalobca rozhodol, že „dobrovoľne“ podá žiadosť o ukončenie služobného pomeru, a jediná motivácia bola tá, že ak by ho súd v trestnom konaní uznal vinným a uložil mu akúkoľvek sankciu, aby neprišiel o tieto náležitosti. Až následne, keď súd v trestnom konaní vyslovil, že ho oslobodzuje spod obžaloby a odvolací súd to potvrdil, žalobca len následne mohol vyhodnocovať, že jeho žiadosť o prepustenie zo služobného pomeru bola predčasná a spôsobila mu stratu na výsluhových príspevkoch. Tieto straty boli v žalobe aj v dokazovaní doložené, to však neznamená, že žalobca si uplatňuje jedna k jednej túto škodu alebo túto stratu na výsluhových príspevkoch ako nemajetkovú ujmu. Uvádza to ako okolnosť hodnú zreteľa pri rozhodovaní o nemajetkovej ujme, ktorá tak, ako už uvádzal, nie je ničím presne definovaná a je na úvahe súdu. Takisto je na úvahe súdu, či a do akej miery vyhodnotí psychickú traumu z trestného konania voči konkrétnej osobe. Na margo nesúhlasu žalovaného s doplnením dokazovania výsluchom žalobcu uviedol, že ak by bol odvolací súd presvedčený o dostatočne zistenom skutkovom stave žalobou uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, nebol by zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a nevrátil by vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie súdu prvej inštancie, ale sám by bol vo veci rozhodol. Súd druhého stupňa nie je v pozícii, že by šikanoval súd prvého stupňa, aby sa naučil písať rozsudky a zdôvodnenia, ale zjavne posúdil, že je potrebné ešte doplniť dokazovanie, aby bolo možné vo veci opätovne rozhodnúť.

V záverečnej reči zástupca žalobcu uviedol, že podľa jeho názoru, aj v intenciách rozsudku odvolacieho súdu, je zrejmé, že uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi pre trestný čin pytlactva bolo, v dôsledku jeho oslobodenia spod obžaloby, rozhodnutím nezákonným, a teda bola splnená zákonná podmienka vyplývajúca z § 3 zákona

č. 58/1969 Zb. spočívajúca vo využití riadneho opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu. Inými slovami, bola splnená prvá podmienka pre vyvodenie zodpovednosti za škodu voči štátu, a to nezákonné rozhodnutie o vznesených obvineniach voči žalobcovi pre trestný čin pytlactva. Tento právny názor podporuje aj fakt, že okresný súd, ako súd prvého stupňa, a krajský súd, ako súd druhého stupňa, v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, priznali žalobcovi majetkovú ujmu vo výške 701,72 Eur. Na pojednávaní, ale aj v predchádzajúcom dokazovaní bolo, podľa jeho názoru, preukázané, že žalobca v dôsledku trestného konania utrpel aj nemajetkovú ujmu. Trestné konanie vyvíjalo naňho taký psychický tlak, ktorý v konečnom dôsledku vyústil do jeho rozhodnutia podať žiadosť o ukončenie služobného pomeru príslušníka policajného zboru. Bolo to spôsobené tým, že súd prvého stupňa v rámci trestného konania jedenkrát vyslovil trestným rozkazom a druhýkrát rozsudkom, že je vinný v zmysle obžaloby, a preto sa žalobca rozhodol neriskovať skutočnosť, že by v prípade odsudzujúceho rozsudku prišiel o výhody, ktoré mu poskytoval zákon o sociálnom zabezpečení príslušníkov policajného zboru. Žalobca bol príslušníkom policajného zboru od roku 1981, bol zaradený v posledných desiatich rokoch na pozíciu povereného príslušníka policajného zboru pre skrátene vyšetrowanie, kde teoreticky mohol ešte kariérne rásť, avšak potom, ako mu bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia, bol jeho kariérny rast zastavený. Na nemajetkovú ujmu žalobcu pôsobili viaceré faktory. Zo zákona mu bol odobratý zbrojný preukaz, bola mu zakázaná jeho obľúbená športová aktivita - strelba z brokových zbraní, kde dosahoval veľmi dobré výsledky, o čom na pojednávaní predložil aj dôkazy - fotografie jeho ocenení. V dôsledku odobratia zbrojného preukazu nemohol ďalej pokračovať vo svojej celoživotnej záľube - v poľovníctve. Zrejme iba ten, kto sa venuje tejto záľube, vie, aký je to zásah do jeho života, keď sa už nemôže zúčastňovať poľovačiek, ale aj činnosti, ktorá predchádza samotnému poľovaniu. Trestné konanie zasiahlo aj do osobného života žalobcu, čo jednak vyplýva aj z výsluchu žalobcu na pojednávaní, ale aj z predchádzajúcich výpovedí dvoch svedkýň, t. j. manželky žalobcu a jeho dcéry. Zdôraznil, že strata na výsluhovom príspevku je vyčísľovaná nie ako majetková ujma, ale niečo, čo súd môže, resp. mal by brať na zreteľ, že aj o takéto finančné prostriedky prišiel žalobca v dôsledku tlaku a jeho rozhodnutia pre ukončenie služobného pomeru. V neposlednom rade poukázal aj na dĺžku trestného stíhania, nie v pozícii, že je to nezákonné rozhodnutie, od ktorého sa odvíja nárok na náhradu škody, je to však potrebné vyhodnocovať ako zreteľ, kde osoba, ktorá je stíhaná, a v tomto prípade žalobca viac ako 8 rokov, nemá právnu istotu ako trestná vec bude ukončená, či bude alebo nebude odsúdený, a tento stav neistoty veľmi ovplyvňuje psychiku človeka a v danom prípade žalobcu, ktorý predtým nikdy nebol súdne trestaný, naopak on bol ten, ktorý zastupoval štát pri odhaľovaní a trestaní páchatel'ov trestnej činnosti. Samotný faktor jeho obvinenia a stíhania pôsobil naňho veľmi demoralizujúco. Vzhľadom k týmto okolnostiam dal na úvahu súdu, aby sám posúdil rozsah priznanej nemajetkovej ujmy, avšak pritom apelovať na to, že štát je ten, ktorý má dôsledne stíhať páchatel'ov trestnej činnosti, avšak na druhej strane ten istý štát by mal byť dostatočne pripravený na to, aby sa ospravedlnil neprávom stíhanej osobe a aby ho aj náležite odškodnil. Žalovaný sa do dnešného dňa neospravedlnil žalobcovi. Neprejavil najmenšiu snahu o zmiernenie následkov trestného stíhania. Napriek rozhodnutiu odvolacieho súdu a jeho vysloveného názoru, nie je ochotný uzatvoriť dohodu o zmierlivom odškodnení a myslím si, že je to nedôstojné, aby žalobca, napriek oslobodzujúceму rozsudku, musel dlhé roky žiadať a prosiť o akékoľvek odškodnenie. V tomto by mal byť výraz súdov pri posudzovaní nároku na nemajetkovú ujmu v peniazoch. Peniaze žalobcovi nenahradia tú stratu, ale aspoň čiastočne môžu kompenzovať utrpenie a psychickú ujmu v rámci konania, ktoré žalobca pociťoval ako nespravodlivé a nezákonné. Vyslovil názor, že nárok žalobcu je oprávnený pretože nič nenasvedčovalo tomu, že by svojim správaním mal zapríčiniť trestné stíhanie. V rámci znaleckého posudku bolo v konečnom dôsledku preukázané, že sa jednalo o nešťastnú náhodu, výstrel na zver, ktorá bez vedomosti žalobcu zaľahla do kríkov, avšak žalobca bezprostredne po tejto udalosti oznámil túto nešťastnú udalosť a sám prispieval k tomu, aby sa zmiernili následky tejto nešťastnej udalosti. V prípade úspechu si uplatnil nárok na náhradu trov konania. Apeloval na súd, aby v prípade aj čiastočného úspechu priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z dôvodu, že sa jedná o nárok, ktorý závisí od úvahy súdu, pričom podľa názoru žalobcu jeho nároky neboli extrémne neprimerané v rozpore s rozhodovacou praxou.

8. Žalobca pri výsluchu, ako strany sporu, na pojednávaní dňa 14.10.2021 uviedol, že dňa 11.06.2004 dostal uznesenie o trestnom stíhaní za čin, ktorý nikdy nespáchal, lebo nebola naplnená skutková podstata trestného činu pytlactva, a napriek tomu dostal uznesenie o trestnom stíhaní. V tom istom roku bola na neho podaná obžaloba, na základe ktorej bol odsúdený v roku 2005 trestným rozkazom na zaplatenie sumy 20.000,- Sk a 5 rokov zákazu činnosti - nepoľovať. V roku 2007 bol znova odsúdený za čin, ktorý nevykonával, čiže nebola naplnená skutková podstata trestného činu. V roku 2008 Krajský súd v Bratislave zrušil rozhodnutie, v ktorom bol odsúdený z roku 2007, a v roku 2012 ho súd nakoniec

oslobodil. Ale to, čo zažil za tých 8 rokov za čin, ktorý nevykonával, nepravde nikomu. Potvrdil, že v roku 2006 odišiel z polície na vlastnú žiadosť, lebo ho chceli silou mocou odsúdiť. Z tohto dôvodu podal žiadosť o uvoľnenie, aby neprišiel skutočne o všetko. Prišiel o životné hobby, keďže strieľal závodne, dokonca mal nastúpiť do ligy a do reprezentácie. Prišiel o všetko, najviac bola zasiahnutá jeho rodina, dcéra musela kvôli tomu prestať študovať. Až po finančnej pomoci od švagra, mohla ďalšia dcéra a syn študovať. Skoro sa mu rozpadla kvôli tomu rodina za to, že ho všetci brali ako kriminálnika, a nakoniec sa vyjasnilo to, že sa nejedná o trestný čin. V tom čase prišiel mesačne o 28.000,- Sk služobných záležitostí, stratil 5 % na výsluhovom dôchodku, čo nepravde nikomu, a len zato, že ho súd chcel odsúdiť. Trestné konanie pred súdom bolo odročené osemkrát, on sa nezúčastnil jedenkrát. Myslí si, že keď pani sudkyňa priberala takých znalcov, ktorí neboli zapísaní v zozname znalcov (len ako odborník, ale nie súdny znalec), zbytočne tým preťahovala obdobie, pokiaľ došlo k oslobodeniu spod obžaloby. Žalobca odpovedal na otázky jeho advokáta, že v služobnom pomere na polícii bol od roku 1981 a pracoval posledných 10 rokov pre odchodom na kriminálnej polícii a potom na skrátanom vyšetrowaní. Pracovné hodnotenia mal kladné, vyše 23 krát bol odmenený, dokonca aj ministrom vnútra. Trestné stíhanie jeho osoby malo vplyv na jeho kariérny postup, nakoľko akonáhle dostal uznesenie o trestnom stíhaní, tým pádom bol bez postupu. Žalobca sa vyjadril k fotografii ocenení a trofejí, ktoré získal v rámci športovej streľby (ktorú fotografiu žiadal založiť po spisu jeho advokát, súd ju založil do spisu ako č. l. 146, vykonal dokazovanie touto listinou, dal ju k nahliadnutiu žalovanému, keďže advokát žalobcu ju predložil len v jednom rovnopise, na čo žalovaný, po oboznámení sa s týmto listinným dôkazom, ho nežiadal doručiť), že trofeje na fotografii sú z čias od roku 2000 do konca roku 2003. Sú to výsledky zo streleckých súťaží z brokovej zbrane tzv. batérie. Žalobca ďalej uviedol, že v súvislosti s trestným stíhaním mu bol dňa 27.08.2004 zadržaný zbrojný preukaz, keď išiel predlžovať jeho platnosť, a od tej doby prišiel o všetky zbrane, ktoré mal na poľovnícke účely, ale aj na športovú streľbu. Kvôli uzneseniu o trestnom stíhaní nemohol a nemôže vykonávať športovú streľbu. Žalobca sa vyjadril k tomu, ako trestné stíhanie zasiahlo do jeho súkromného života a vzťahov medzi ním a jeho manželkou, medzi ním a jeho deťmi, tak, že v prvom rade stratil kamarátov, s ktorými závodne strieľal, a čo sa týka kamarátov z poľovníctva, tak tých stratil úplne. V rodine boli len hádky, pokiaľ nedošlo k oslobodzujúcemu rozsudku. S deťmi nemohol chodiť ani na dovolenky, takže rodina bola naozaj v rozpade. Žalobca bol poľovníkom od roku 1983, venoval tomu všetok svoj voľný čas, kupoval poľovných psov, chodil na výstavy trofejí, kde vystavoval aj svoje vlastné trofeje, v ktorých zastupoval ich poľovné združenie. Objasnil, že pod pojmom „všetok svoj voľný čas“ si treba predstaviť to, že stratil prístup k prírode. Do revíru chodil keď nie každý deň, tak každý druhý deň. Po tom, ako bolo voči nemu vznesené obvinenie, nemohol už chodiť do revíru, keďže už nebol poľovníkom. Z dôvodu, že už nemohol vykonávať právo poľovníctva pre zadržanie zbrane, musel rozpredať výstroj a výzbroj, kompletnú výbavu. Na žalobcu neboli zo strany žalovaného žiadne otázky.

9. Poverený zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 14.10.2021 zotrval na svojom písomnom vyjadrení zo dňa 14.11.2014, ako aj na svojej argumentácii prednesenej v odvolaní zo dňa 08.04.2016, týkajúcej sa časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

10. Zdôraznil však, že žalobca bol uvoľnený zo služobného pomeru na vlastnú žiadosť, čo vyplynulo i z výpovede svedkyne na pojednávaní dňa 09.12.2015, kde uviedla, že žalobca dal v práci výpoveď, čo značí neexistenciu priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti. V januári 2004 sa konali mimoriadne schôdze poľovníckeho združenia v rámci disciplinárneho konania, na ktorých bol prejednávaný disciplinárny priestupok žalobcu, a ktorého výsledkom bolo prepustenie žalobcu z poľovníckeho združenia a postúpenie veci polícii na ďalšie konanie. Následne až v júni 2004 začalo trestné stíhanie voči žalobcovi. Za neobjasnený a nepreukázaný označil spôsob vyčíslenia náhrady nemajetkovej ujmy žalobcom. Advokátom žalobcu navrhnuté doplnenie dokazovania výsluchom žalobcu považoval za neúčelné z dôvodu, že pokladal doteraz zistený skutkový stav za dostatočný pre rozhodnutie vo veci. Poukázal na to, že odvolací súd na žiadnom mieste svojho rozhodnutia nekonštatoval, že je treba doplniť dokazovanie, iba konštatoval, že súd prvej inštancie sa pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy nezaoberal ďalšími následkami príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím v trestnom konaní. V záverečnej reči uviedol, že výška požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy nebola preukázaná, a takisto nebola preukázaná ani priama a bezprostredná príčinná súvislosť medzi nemajetkovou ujmom a nezákonným rozhodnutím. Považujúc žalobu v tejto časti za nedôvodnú, žiadal ju zamietnuť.

11. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 27 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a podľa § 1, § 2, § 3, § 9, § 18 Zákona č. 58/1969 Zb. a článku 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súd prvej inštancie v zmysle

právneho názoru odvolacieho súdu, ktorý vyslovil v zrušujúcom uznesení konštatoval, že v posudzovanej veci nebolo medzi stranami sporné, že:

- Uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru, Inšpekčného odboru Bratislava č. UIS-115/IBA-PO-2004 zo dňa 11.06.2004 bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin pytliactva podľa § 181d ods. 1 Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že ako člen poľovníckeho združenia Čandal Tureň neoprávnene zasiahol do výkonu práva poľovníctva tým, že v presne nezistenom čase v ranných hodinách dňa 28.12.2003 v poľovníckom revíri Čandal Tureň s označením č. 2 pri malom Dunaji ulovil srnu v čase jej ochrany, a to tým spôsobom, že na ňu vystrelil brokovnicou vo vzdialenosti asi 35 m, čím poškodenému poľovníckemu združeniu Čandal Tureň spôsobil zatiaľ nevyčíslenú škodu;
- Žalobca, prostredníctvom svojho obhajcu, podal proti Uzneseniu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru, Inšpekčného odboru Bratislava č. UIS-115/IBA-PO-2004 zo dňa 11.06.2004, sťažnosť, o ktorej rozhodla Vyššia vojenská prokuratúra uznesením č. OPv 127/04, VPt 132/04-3 zo dňa 30.7.2004 tak, že ju zamietla ako nedôvodnú;
- Žalobca dňa 25.06.2004 žiadal prokurátora o preskúmanie postupu policajného orgánu. Prokurátor Vojenskej obvodovej prokuratúry mu oznámil, že úkony boli realizované v súlade s Trestným poriadkom a v postupe policajného orgánu nezistil žiadne závady;
- Prokurátor Vojenskej obvodovej prokuratúry podal na žalobcu dňa 14.09.2004 obžalobu č. OPv 127/04 pre skutok založený na tom základe, že dňa 28.12.2003 v presne nezistenom čase od 7.00 hod. do 8.00 hod. ako člen poľovníckeho združenia Čandal Tureň s označením č. 2 pri malom Dunaji neoprávnene ulovil srnu v čase jej ochrany tým spôsobom, že na ňu vystrelil s brokovnicou, ktorou bolo zakázané loviť srnu, a to zo vzdialenosti približne 35 m, trafil ju do prednej časti tela a krku, ktorú usmrtil, čím poškodenému poľovníckemu združeniu Čandal Tureň spôsobil škodu. Obžaloba bola pôvodne doručená na Okresný súd Bratislava II dňa 20.9.2014 a neskôr postúpená na Okresný súd Bratislava III uznesením sp. zn. 3T/93/2004 zo dňa 29.9.2004;
- Okresný súd Bratislava III rozhodol Trestným rozkazom č. k. 2T/142/2004 -161 zo dňa 28.01.2005 a žalobcu uznal vinného zo spáchania trestného činu pytliactva podľa § 181d ods. 1 Trestného zákona a odsúdil ho k peňažnému trestu v sume 663,88 € (20.000,- Sk) a trestu zákazu činnosti spočívajúcemu v zákaze výkonu práva poľovníctva po dobu piatich rokov. Pre prípad zmarenia peňažného trestu mu súd uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní dva mesiace;
- Po podanom odpore proti trestnému rozkazu Okresný súd Bratislava III rozsudkom č. k. 2T/142/2004-253 zo dňa 23.10.2007 uznal žalobcu za vinného zo spáchania trestného činu pytliactva podľa § 181d ods. 1 Trestného zákona a odsúdil ho k peňažnému trestu v sume 331,94 € (10.000,- Sk). Pre prípad zmarenia peňažného trestu mu uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní jeden mesiac;
- Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 5To/102/2008-264 zo dňa 20.11.2008 zrušil Rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 2T/142/2004-253 zo dňa 23.10.2007 v celom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že súd prvej inštancie procesnoprávne pochybil, keď po tom, ako vypočul svedka Mgr. D. V. na hlavnom pojednávaní, ho neskôr v tom istom trestnom konaní ustanovil do konania ako znalca;
- Okresný súd Bratislava III po vrátení veci z odvolacieho súdu ustanovil do konania znalca Ing. G. H. (uznesenie č. k. 2T/142/2004-279 zo dňa 14.1.2009) a znalecký ústav: Kriminalistický a expertizny ústav Policajného zboru (uznesenie č. k. 2T/142/2004-313 zo dňa 16.2.2010);
- Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 2T/142/2004 -330 zo dňa 14.06.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 13.08.2012, oslobodil žalobcu spod obžaloby pre skutok, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 28.12.2003 v presne nezistenom čase od 7.00 hod. do 8.00 hod. ako člen poľovníckeho združenia Čandal Tureň s označením č. 2 pri malom Dunaji neoprávnene ulovil srnu v čase jej ochrany tým spôsobom, že na ňu vystrelil brokovnicou, ktorou bolo zakázané loviť srnu, a to zo vzdialenosti približne 35 m, trafil ju do prednej časti tela a krku, ktorú usmrtil, čím poškodenému poľovníckemu združeniu Čandal Tureň spôsobil škodu, pretože skutok nie je trestným činom (§ 226 písm. b/ Trestného poriadku);
- Žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci zo dňa 19.11.2013 žalobca požiadal žalovaného (ústredný orgán) o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v sume 1.111,50 Eur a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 16.885,- Eur v súlade s § 9 ods. 1 veta prvá zákona č. 58/1969 Zb., ktorá bola žalovanému doručená dňa 06.12.2013 a ktorú žalovaný Listom zo dňa 05.05.2014 vyhodnotil ako nedôvodnú.

12. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že existuje nezákonné rozhodnutie, a to Uznesenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru,

Inšpekčného odboru Bratislava č. UIS-115/IBA-PO-2004 zo dňa 11.06.2004, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin pytliactva podľa § 181d ods. 1 Trestného zákona. Žalobcovi bola trestným stíhaním spôsobená škoda, za ktorú podľa zákona č. 58/1969 Zb. zodpovedá žalovaný, pričom táto škoda mu bola spôsobená v príčinnej súvislosti s vydaním Uznesenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru, Inšpekčného odboru Bratislava č. UIS-115/IBA-PO-2004 zo dňa 11.06.2004, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin pytliactva podľa § 181d ods. 1 Trestného zákona, keď Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 2T/142/2004-330 zo dňa 14.06.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 13.08.2012, bol žalobca oslobodený spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom.

13. Zároveň bola splnená zákonná podmienka vyplývajúca z ustanovenia § 3 Zákona č. 58/1969 Zb. spočívajúca v možnosti využitia podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť, keďže žalobca podal, prostredníctvom svojho obhajcu, proti Uzneseniu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru, Inšpekčného odboru Bratislava č. UIS-115/IBA-PO-2004 zo dňa 11.06.2004, sťažnosť, o ktorej rozhodla Vyššia vojenská prokuratúra uznesením č. OPv 127/04, VPt 132/04-3 zo dňa 30.7.2004 tak, že ju zamietla ako nedôvodnú.

14. Príčinná súvislosť, ako jedna zo zákonných požiadaviek vzniku zodpovednosti za škodu, znamená, že medzi protiprávnym konaním a vzniknutou škodou musí byť vzťah príčiny a následku, ktorá musí byť preukázaná a nemožno ju iba predpokladať. Príčinná súvislosť je v danom prípade preukázaná, pretože nebýť Uznesenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru, Inšpekčného odboru Bratislava č. UIS-115/IBA-PO-2004 zo dňa 11.06.2004, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin pytliactva podľa § 181d ods. 1 Trestného zákona, žalobcovi by škoda (ujma) nevznikla.

15. V súvislosti so žalobcom uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 16.885,- Eur, súd zdôraznil, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch predpokladá značný zásah do osobnosti fyzickej osoby, pričom výšku takejto nemajetkovej ujmy je oprávnený ustanoviť výlučne súd.

16. Súd dospel k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, t. j. Uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru, Inšpekčného odboru Bratislava č. UIS- 115/IBA-PO-2004 zo dňa 11.06.2004, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin pytliactva podľa § 181d ods. 1 Trestného zákona.

17. Nezákonné trestné stíhanie žalobcu trvalo od 11.06.2004 (deň vydania Uznesenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru, Inšpekčného odboru Bratislava č. UIS-115/IBA-PO-2004 zo dňa 11.06.2004, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin pytliactva podľa § 181d ods. 1 Trestného zákona) do 13.08.2013 (právoplatnosť a vykonateľnosť Rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 2T/142/2004-330 zo dňa 14.06.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 13.08.2012, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom. Nezákonné trestné stíhanie žalobcu tak trvalo 8 rokov, dva mesiace a dva dni (od 11.06.2004 do 13.08.2012).

18. Žalobcom uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 16.885,- Eur je zjavne neprimerane vysoká v porovnaní napr. s nárokmi osôb poškodených násilnými trestnými činmi v zmysle zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilným trestnými činmi (ďalej len „zákon č. 215/2006 Z. z.). Z ustanovenia § 5 ods. 1 veta druhá Zákona č. 215/2006 Z. z. vyplýva, že ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume 50-násobku minimálnej mzdy. Ak bola poškodenému spôsobená ujma na zdraví znásilnením alebo sexuálnym násilím, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume 10- násobku minimálnej mzdy (§ 5 ods. 1 veta posledná zákona č. 215/2006 Z. z.). Nezákonné trestné stíhanie žalobcu trvalo od 11.06.2004 do 13.08.2012, tzn. 8 rokov, dva mesiace a dva dni. Minimálna mzda za rok 2004 predstavovala 216,- Eur mesačne. Minimálna mzda za rok 2005 činila 229,- Eur mesačne. Minimálna mzda za rok 2006 predstavovala 252,- Eur mesačne. Minimálna mzda za roky 2007 a 2008 bola na úrovni 269,- Eur. Minimálna mzda za rok 2009 predstavovala 296,- Eur.

Minimálna mzda za rok 2010 činila 308,- Eur. Minimálna mzda za rok 2011 bola v sume 317,- Eur. Minimálna mzda za rok 2012 bola na úrovni 327,- Eur. Ak by sa vzala za základ najvyššia minimálna mzda počas nezákonného trestného stíhania žalobcu, tzn. minimálna mzda za rok 2012 vo výške 327,- Eur, znamenalo by to, že v prípade, ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na zaplatenie sumy 16.350,- Eur (327,- Eur x 50 /§ 5 ods. 1 veta druhá zákona č. 215/2006 Z. z./) a v prípade ujmy na zdraví znásilneným, resp. sexuálnym násilím, má poškodený nárok na zaplatenie sumy 3.270,- Eur (327,- Eur x 10 /§ 5 ods. 1 posledná veta zákona č. 215/2006/). Vzhľadom na tieto skutočnosti, je v prejednáwanej veci žalobcom uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 16.885,- Eur zjavne neprimerane vysoká, a priznaním tejto sumy by súd porušil ústavnú zásadu primeranosti, resp. ekvivalencie. Nie je možné pripustiť, aby bola žalobcovi priznaná z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch niekoľkonásobne vyššia suma, ako poškodenému v prípade ujmy na zdraví spôsobenej mu trestným činom znásilnenia alebo sexuálneho násillia.

19. Súd pri stanovaní sumy nemajetkovej ujmy vo výške 8.000,- Eur v súvislosti s nezákonným trestným stíhaním žalobcu zohľadnil neprimerane dlhé časové obdobie trvania trestného stíhania žalobcu, ktoré trvalo až 8 rokov, dva mesiace a dva dni (od 11.06.2004 do 13.08.2012), počas ktorého bol žalobca v úplnej neistote ohľadne výsledku jeho trestného stíhania, čo malo negatívny vplyv na jeho psychiku. Súd zohľadnil aj tú okolnosť, že žalobca nebol počas trestného stíhania vo väzbe, ale na slobode. Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy súd vzal do úvahy taktiež skutočnosť, že žalobca nebol nikdy predtým trestne stíhaný, bol bezúhonný. Ďalej súd zohľadnil skutočnosti vyplývajúce z výsluchu žalobcu, ako strany sporu (opísané v bode 7. odôvodnenia rozsudku, na ktoré súd v podrobnostiach odkazuje), ktoré spolu so svedeckou výpoveďou svedkyne - manželky žalobcu (viď bod 32. odôvodnenia rozsudku, na ktorý súd v podrobnostiach odkazuje), preukazujú výrazné zhoršenie psychického stavu žalobcu po začatí jeho trestného stíhania a počas trestného stíhania; výrazné zhoršenie finančného a sociálneho stavu žalobcu po začatí jeho trestného stíhania a počas trestného stíhania (nezákonné trestné stíhanie zasiahlo neblaho najmä do jeho pracovného života, čo vyústilo do nutnosti opustiť vyše 20 ročnú aktívnu službu príslušníka policajného zboru, prišiel mesačne o príjem 28.000,- Sk a stratil 5 % na výsluhovom dôchodku, pričom logicky a pochopiteľne odôvodnil dobrovoľnú žiadosť o ukončenie služobného pomeru v policajnom zbore vzhľadom na možné nepriaznivé dôsledky v jeho sociálnom zabezpečení v prípade odsúdenia, v ktorom bol od roku 1981 a posledných 10 rokov pred jeho trestným stíhaním pracoval na kriminálnej polícii a potom na skrátanom vyšetřovaní, pričom mal kladné pracovné hodnotenia, vyše 23 krát bol odmenený, dokonca aj ministrom vnútra /totiž po 20 rokoch príslušníka policajného zboru, ak by bol odsúdený za úmyselný trestný čin, neboli by mu vyplatené žiadne nároky na tzv. odchodné a ani výsluhový príspevok, z týchto dôvodov sa rozhodol, že dobrovoľne podá žiadosť o ukončenie služobného pomeru, a jediná jeho motivácia bola tá, že ak by ho súd v trestnom konaní uznal vinným, a uložil mu akúkoľvek sankciu, aby neprišiel o tieto nároky/, trestné stíhanie jeho osoby malo vplyv na jeho kariérny postup, nakoľko po začatí trestného stíhania mu bol znemožnený kariérny postup); narušenie rodinných väzieb (takmer sa mu rozpadlo manželstvo, dcéra musela prestať študovať kvôli nedostatku financií, bol nútený požičať si financie od švagra na financovanie štúdií pre syna a ďalšiu dcéru); rapídne zhoršenie až utlmenie dovtedy fungujúcich vzťahov žalobcu s jeho kamarátmi (stratil kamarátov, s ktorými závodne strelal, a kamarátov z poľovníctva stratil úplne); pohrdanie spoluobčanov, známych a kolegov; strata životného hobby - poľovníctva, ktorému sa venoval od roku 1983 a venoval mu všetok svoj voľný čas, chodil do revíru dennodenne a ak nie každý deň, tak každý druhý deň, a strelania, keďže strelal aj závodne (dokonca mal nastúpiť do ligy a do reprezentácie, o pravdivosti jeho tvrdení svedčí aj listinný dôkaz na č. l. 146 - fotografia ocenení a trofejí, ktoré získal v rámci športovej strelby od roku 2000 do konca roku 2003, v súvislosti s trestným stíhaním mu bol dňa 27.08.2004 zadržaný zbrojný preukaz, keď išiel predlžovať jeho platnosť, a od tej doby prišiel o všetky zbrane, ktoré mal na poľovnícke účely, ale aj na športovú strelbu, po vznesení obvinenia už nemohol chodiť do revíru, keďže už nebol poľovníkom, pre nemožnosť vykonávať právo poľovníctva pre zadržanie zbrane, musel rozpredať výstroj a výzbroj, kompletnú výbavu).

20. V súvislosti so svedeckou výpoveďou svedkyne K. H. (manželky žalobcu) považoval súd za žiaduce uviesť, že napriek tomu, že táto svedkyňa je rodinným príslušníkom (manželkou) žalobcu, z ktorého dôvodu mohla účelovo vypovedať v prospech žalobcu, z jej výsluchu je zjavné, že po začatí trestného stíhania žalobcu a počas jeho trestného stíhania sa od neho odvrátili jeho priatelia, kamaráti z oblasti poľovníctva s ním prestali komunikovať. Žalobca stratil svoje hobby - poľovníctvo, v súčasnosti sa venuje len rybárstvu. Znížil sa mu príjem, pretože pod tlakom okolností trestného stíhania požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru v policajnom zbore, a v súčasnosti pracuje v novinovom stánku.

Zhoršili sa veľmi vzťahy v rodine, hrozil im rozvod, no vzhľadom na starostlivosť o tri deti sa snažili manželstvo udržať. Žalobca bol v čase trestného stíhania nervózny, podráždený a bolo ťažké s ním komunikovať, deti veľmi citlivo vnímali jeho správanie. Súd vyhodnotil, že manželka žalobcu, ktorá s ním žila v spoločnej domácnosti počas trestného stíhania, je najpresvedčivejším a najočividnejším svedkom jeho psychického rozpoloženia, finančného a sociálneho stavu, v ktorom sa v čase trestného stíhania nachádzal.

21. Názor žalovaného, že treba brať zreteľ na to, že žalobca bol uvoľnený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru na vlastnú žiadosť (t. j. dobrovoľne podal žiadosť o ukončenie služobného pomeru), čo vyplynulo z jeho výpovede i z výpovede svedkyne, čo podľa žalovaného značí neexistenciu priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti, čím sa žalovaný bránil v spore v prospech úplnému alebo čiastočnému nevyhoveniu nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, považoval súd za nenáležitý, nevyplývajúci z výsledkov vykonaného dokazovania, a za účelový v snahe vyhnúť sa povinnosti žalovaného uhradiť žalobcovi aj priznanú náhradu nemajetkovej ujmy (keďže žalobcovi bola už právoplatne priznaná náhrada majetkovej ujmy). Tento názor žalovaného bol dostatočne vyvrátený výsluchom žalobcu, ako strany sporu výpoveďou advokáta žalobcu a napokon aj súd konštatoval, že žalobca logicky a pochopiteľne odôvodnil dobrovoľnú žiadosť o ukončenie služobného pomeru v policajnom zbore vzhľadom na možné nepriaznivé dôsledky v jeho sociálnom zabezpečení v prípade odsúdenia.

22. Vzhľadom na uvedené skutkové i právne závery, súd prijal výsledok o primeranej nemajetkovej satisfakcii za nezákonné trestné stíhanie žalobcu vo výške 8.000,- Eur, a túto mu priznal.

23. Vo zvyšku uplatnenej nemajetkovej ujmy (t. j. v sume 8.885,- Eur ako rozdielu medzi žalobcom uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 16.885,- Eur a súdom priznaným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 8.000,- Eur) súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, pretože výška nemajetkovej ujmy požadovaná žalobcom nad rámec súdom priznanej, t. j. v sume 8.885,- Eur, je neprimeraná s poukazom na preukázanie následkov, ktoré mu boli nezákonným rozhodnutím spôsobené.

24. Súd žalobu vo zvyšku zamietol ako nedôvodnú aj v časti žalobcom uplatneného úroku z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 16.885,- Eur od 10.06.2014 do zaplatenia z dôvodu, že štát (v mene ktorého koná žalovaný) sa môže dostať do omeškania až po márnom uplynutí lehoty na plnenie, ktoré bolo priznané oprávnenej osobe právoplatným a vykonateľným rozsudkom vo veci samej. V predmetnej právnej veci ešte tento rozsudok nenadobudol právoplatnosť ani vykonateľnosť, preto sa žalovaný nemohol dostať do omeškania s plnením, ktoré bolo žalobcovi priznané týmto rozsudkom.

25. O nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 3 CSP v spojení s § 255 ods. 1, ods. 2, § 262 ods. 1 CSP.

26. Žalobca mal vo veci úspech v uplatnenej náhrade majetkovej škody v sume 701,72 Eur, ako aj v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 8.000,- Eur, v ktorých častiach súd žalobe vyhovel. Tento úspech žalobcu je zároveň neúspechom žalovaného. Žalovaný bol úspešný v časti zamietnutého nároku na náhradu majetkovej škody v sume 409,78 Eur, v časti zamietnutého nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8.885,- Eur, v časti zamietnutého nároku na úrok z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 1.111,50 Eur od 10.06.2014 do zaplatenia a v časti zamietnutého nároku na úrok z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 16.885,- Eur od 10.06.2014 do zaplatenia. Tento úspech žalovaného je zároveň neúspechom žalobcu. Úspech žalobcu predstavoval 48 %, neúspech činil 52%, čo bolo úspechom žalovaného. Čistý úspech žalovaného v konaní predstavuje 4 % (52 % mínus 48 %). Treba zdôrazniť, že navyše (t. j. nad 4 %) bol žalovaný úspešný aj v časti zamietnutého nároku žalobcu na úroky z omeškania z uplatnenej náhrady majetkovej škody aj nemajetkovej ujmy, v ktorých častiach súd žalobu tiež zamietol. Nakoľko žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil, súd žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v III. výroku enunciatu tohto rozsudku.

27. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný štát Slovenská republika, v mene ktorého koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorý navrhol, aby odvolací súd v napadnutej vyhovujúcej časti rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, alebo zmenil. Namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 CSP, že rozsudok súdu je nedostatočne a zmätočne odôvodnený,

keď si súd na viacerých miestach odôvodnenia protirečí, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne sa vysporiadal s otázkou existencie príčinnej súvislosti medzi uvoľnením zo služobného pomeru a tvrdenou nemajetkovou ujmu, pričom podľa názoru žalovaného príčinná súvislosť v danej veci zjavne absentovala.

28. Žalovaný v odvolaní namietal priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a jej výšku, ktorá bola žalobcovi priznaná, nakoľko táto je neprimerane vysoká a odporuje ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, ako aj zásade rozumného a spravodlivého usporiadania vzťahov. Rozsudok vo vyhovujúcom výroku je nesprávny, založený na nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP a je tiež nedostatočne a zmätočne odôvodnený, čo odôvodňuje odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Pokiaľ ide o priznanie výšky náhrady nemajetkovej ujmy, je potrebné prihliadnuť na závažnosť vznikutej ujmy, ako aj na okolnosti, za ktorých k zásahu do osobnostnej sféry osoby došlo, pričom nie je možné priznať neprimerané sumy a tiež nemôže ísť o ľubovôľu súdu. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR je potrebné, aby súd pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy aplikoval voľnú úvahu aj v kontexte s inými hmotno-právnymi predpismi, ktoré odškodnenie priamo upravujú, ale aj v kontexte s rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu SR. K primeranosti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy žalovaný poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo 115/2012, 6Cdo 37/2012, 3Cdo 7/2017, 2Cdo 112/2017, 3Cdo 19/2018, 4Cdo 171/2005. Podľa žalovaného tak súd žalobcovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške, ktorá nie je primeraná skutkovému stavu zistenému súdom v konaní a ktorá súčasne nezodpovedá zásadám rovnosti a primeranosti v porovnaní s odškodnením za poškodenie zdravia alebo za spôsobenie smrti. Súd prvej inštancie tiež nedostatočne a nesprávne odôvodnil priznanie výšky nemajetkovej ujmy a z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd žalobcovi nemohol priznať niekoľkonásobne vyššiu sumu ako je poskytovaná obetiam trestných činov znásilnenia alebo sexuálneho násillia, pritom však žalobcovi priznal takmer trojnásobok sumy, ktorý sa poskytuje obetiam, ktorým bolo zasiahnuté do ich práv v ďaleko väčšom rozsahu, ako tomu bolo v prípade žalobcu. Žalovaný zdôraznil, že zatiaľ čo obeť trestného činu znásilnenia alebo sexuálneho násillia sa do tejto pozície dostáva svojím nezaviným konaním, resp. nevykonáva aktívne konanie k takému dôsledku smerujúce, žalobca bol spod obžaloby oslobodený z toho dôvodu, že skutok, ktorý sa stal nie je trestným činom, avšak predmetný skutok sa stal a žalobca reálne poškodil záujem chránený zákonom, a teda reálne došlo k usmrteniu divej zveri. Vzhľadom na zrejmú protichodnosť a rozporuplnosť uvedených bodov odôvodnenia rozhodnutia, ktorá spôsobuje nepreskúmateľnosť prijatých záverov podľa názoru žalovaného súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. V danom prípade žalobca tiež nijakým relevantným spôsobom nepreukázal tak zásadný zásah do jednotlivých oblastí jeho života, či už v oblasti osobnej integrity alebo v oblasti jeho spoločenského života. V konaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je v zmysle príslušného zákona žalobca zaťažený dôkazným bremenom ohľadom vzniku a rozsahu nemajetkovej ujmy, pričom musí preukázať konkrétny negatívny prejav tvrdeného zásahu do svojej osobnostnej sféry. Súd mal preukázať, že vedené trestné stíhanie predstavovalo natoľko negatívny zásah do práv žalobcu, že to odôvodňovalo vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v súdom určenej výške, ktorý odôvodňoval tým, že sa žalobcovi takmer rozpadlo manželstvo, k čomu však nedošlo, pričom manželka žalobcu dokonca vypovedala v prospech žalobcu. Nedošlo tak k vzniku ujmy, za ktorú by žalobcovi mala byť poskytnutá náhrada nemajetkovej ujmy, keďže sa spolunažívanie vrátilo do stavu pred začatím trestného stíhania. Ak by aj došlo k zhoršeniu manželského spolunažívania, tak len z toho dôvodu, že žalobca podľa jeho vlastných slov venoval všetok svoj voľný čas svojmu hobby a nebolo preukázané, že zhoršenie manželských či rodinných vzťahov bolo zapríčinené práve trestným stíhaním. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy tiež súd odôvodnil tým, že žalobca nemohol navštevovať poľovný revír, ale v súvislosti s týmto stavom žalobca iba nedisponoval statusom poľovníka, ale to nevylučovalo, aby svojvoľne navštevoval poľovný revír bez obmedzenia. Takto súd vyhodnotil skutkový stav a priznal nemajetkovú ujmu iba na základe tvrdení žalobcu a jeho manželky, pričom aj podľa názoru súdu išlo iba o vyjadrenie manželky žalobcu, a tak to jej vyjadrenie mohlo byť posúdené ako účelová výpoveď. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co 123/2017-136, v ktorom vyslovil názor, ktorým bolo potrebné rozhodnutie zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie, že pri rozhodovaní a priznaní nemajetkovej ujmy súd vychádzal len z tvrdení žalobcu a nevykonával absolútne žiadne dokazovanie ohľadom existencie dôvodov priznania nemajetkovej ujmy a ani ohľadom skúmania relevantných zákonných podmienok determinujúcich jej výšku. Preto podľa žalovaného rozhodnutie súdu nie je riadne zdôvodnené a z vykonaného dokazovania nevyplýva objektívna vedomosť o vzniku konkrétnej ujmy, jej závažnosti a

takých následkov, ktoré by boli hodné odškodnenia v peniazoch v sume 8.000,- Eur. Okrem toho žalovaný v priebehu konania viackrát namietal aj existenciu priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s poukazom na skutočnosť, že žalobca bol uvoľnený zo služobného pomeru na vlastnú žiadosť personálnym rozkazom zo dňa 22.09.2006, čo tiež nepreukazuje tak zásadný zásah do jednotlivých oblastí života žalobcu, ktoré by odôvodňovalo priznanie nemajetkovej ujmy. Žalovaný tak zotrval na svojej námietke neexistencie priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi trestným stíhaním a vznikom nemajetkovej ujmy odôvodneným uvoľnením zo služobného pomeru personálnym rozkazom zo dňa 22.09.2006.

29. Proti výroku rozsudku, ktorým bola žaloba v časti zamietnutá, podal odvolanie žalobca podaním zo dňa 13.02.2022, ktorý navrhol odvolaciemu súdu rozsudok v napadnutej časti zmeniť a vyhovieť nároku žalobcu v celom rozsahu titulom náhrady nemajetkovej ujmy a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V podanom odvolaní žalobca namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Žalobca predovšetkým namietal v prvom rade rozhodnutie súdu vo výroku o trovách konania, keď súd nepriznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania. V odseku 45. súd odôvodnil rozhodnutie podrobným uvedením pomeru úspechu, resp. neúspechu v konaní, pričom do úspechu započítal náhradu majetkovej škody v sume 701,72 Eur ako aj v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 8.000,- Eur. Žalobca uznáva, že bol čiastočne neúspešný, keď mu súd nepriznal majetkovú ujmu v uplatnenej výške 1.111,50 Eur a úrok z omeškania, ale nestotožňuje sa s výpočtom pomeru úspechu, resp. neúspechu žalobcu, tak ako to zdôvodnil súd. Podľa názoru žalobcu nie je možné v prípadoch posudzovania náhrady trov konania z titulu priznanej nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej aj len „zákon o zodpovednosti za spôsobenú škodu“) aplikovať celkom formálne a prísne ust. § 255 ods. 1 CSP o pomere úspechu vo veci. V tomto smere je nutné podotknúť, že nemajetková ujma posudzovaná na základe zásahov do osobnosti v prípadoch nezákonných rozhodnutí a nezákonne vedených trestných konaní, je jednou z najťažšie kvantifikovateľných právnych kategórií škody, pokiaľ nie vôbec tou najťažšou. Žalobca nemôže byť v danom prípade „trestaný“ vo vzťahu k (ne)priznaným trovám konania na základe kalkulácie rovnice uplatňovaná náhrada nemajetkovej ujmy mínus priznaná náhrada nemajetkovej ujmy sa rovná úspech vo veci, pričom z takéhoto výpočtu úspechu/neúspechu vo veci nemajetkovej ujmy súd ďalej vypočítava rozsahu náhrad trov konania. Podľa názoru žalobcu je čo i len 1 Euro, resp. 1 Eurocent priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle zákona o zodpovednosti za spôsobenú škodu v súdnom konaní spôsobilý na priznanie náhrady trov konania v rozsahu 100 % vypočítanej práve z priznanej sumy, v tomto prípade zo sumy 8.000,- Eur. Na tomto mieste žalobca poukazuje na skutočnosť, že § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti za spôsobenú škodu stanovuje, že nemajetková ujma v peniazoch sa priznáva iba v tom prípade „ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím“ a ak nemajetkovú ujmu „nie je možné uspokojiť ju inak“. Je teda jednoznačné, že nemajetková ujma je priznávaná iba v závažných prípadoch ako prostriedok nápravy negatívnych zásahov pri výkone verejnej moci do osobnostnej sféry poškodených, a to nad rámec konštatovania porušenia práva či náhrady majetkovej ujmy. Obdobne by sa mali posudzovať aj priznané trovy konanie. Nie je možné považovať čiastočne priznanú náhradu nemajetkovej ujmy nad rámec priznanej náhrady majetkovej škody a konštatovania porušenia práva žalovanou za akýsi neúspech, či iba menšinový úspech. Súd mal za preukázané, že samostatné konštatovanie porušenia práva nezákonným rozhodnutím štátu vedeného trestného stíhania voči žalobcovi a priznanie iba skutočnej škody titulom trov obhajoby nie je dostatočným zadosťučinením a je dôvodné priznanie nemajetkovej ujmy. Pokiaľ je podľa názoru súdu priznaná suma nemajetkovej ujmy 8.000,- EUR nielen primeranou, ale aj zodpovedajúcou všeobecnej predstave spravodlivosti, potom by mala byť podľa názoru žalobcu adekvátne priznaná aj náhrada trov konania vo vzťahu k uvedenej priznanej sume. V tejto súvislosti poukázal aj na nález ÚS SR z 23.01.2014 sp. zn. IV. ÚS 599/2013-60.

30. V otázke posúdenia náhrady škody za nemajetkovú ujmu v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie sa žalobca s podstatnou časťou odôvodnenia v odsekoch 31 až 34 stotožňuje. Rozdiel v názore je v tom, v akej miere má byť správne posúdenie primeranosti odškodnenia.

31. Žalobca poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax všeobecných súdov a rovnako Ústavného súdu SR, ktorý v tomto smere vyslovil právne závery, najmä v uzneseniach pod sp. zn. II. ÚS 467/08, IV. ÚS 1/2012, v ktorých poukazuje na to, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritérií pre určenie jej výšky, stíha výlučne poškodeného. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že trestné stíhanie vždy predstavuje

závažný zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva ďalšie negatíva a dopad na všetky stránky jeho života. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti, dobrej povesti, dôstojnosti, ale určitým spôsobom porušuje rešpektovanie a ochranu súkromného rodinného života, osobnej cti a dobrej povesti, tak ako to zaručuje čl. 19 ods. 1, 2 Ústavy SR. V zmysle čl. 5 ods. 1 a 5 Dohovoru, každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť a každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania, príp. voči komu bolo nezákonne vedené trestné stíhanie, má nárok na odškodnenie. Zákon č. 514/2003 Z. z. garantuje za splnenia zákonných podmienok právo na náhradu škody aj osobe, voči ktorej bolo trestné stíhanie zastavené. Ustanovenie § 17 ods. 2 zákona v prípade, ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, priznáva i nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výška takto spôsobenej nemajetkovej ujmy nebola pred 01.01.2009 upravená, novelou zákona č. 514/2003 Z. z., a to zákonom č. 517/2008 Z. z. účinným od 01.01.2009 došlo k úprave výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd prvej inštancie ustálil výšku nemajetkovej ujmy voľnou úvahou a priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 8.000,- Eur, aj keď podanou žalobou sa žalobca domáhal nemajetkovej ujmy vo výške 16.885,- Eur.

32. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie napriek vykonanému dokazovaniu a ustáleniu právne významných skutočností nedostatočne prihliadol na konkrétne okolnosti daného prípadu, na dĺžku trestného stíhania, okolnosti, za ktorých k vzniku nemajetkovej ujmy došlo. Nedostatočne zohľadnil predovšetkým tú skutočnosť, že trestné stíhanie zanechalo nezmazateľné stopy, najmä na psychike a zdraví žalobcu, čo bolo v konaní preukázané fotodokumentáciou ako aj svedeckými výpoveďami. Obdobie vedenia trestného stíhania bolo pre žalobcu mimoriadne namáhavé, vyčerpávajúce, predstavujúce psychickú traumu spôsobovanú mu 8 rokov, dva mesiace a dva dni (trestné konanie bolo vedené od 11.06.2004 do 13.08.2012). Kto to nezažije, nevie sa dostatočne vžiť čo to znamená pre žalobcu, ktorý nebol nikdy predtým trestne stíhaný, bol bezúhonný, v danej neistote musel rozhodnúť a „dobrovoľne“ opustiť vyše 20 ročnú aktívnu službu príslušníka policajného zboru, ktorý prišiel mesačne o príjem 28.000,- Sk a stratil 5 % na výsluhovom dôchodku. Trestné stíhanie mu narušilo rodinné vzťahy (takmer sa mu rozpadlo manželstvo, dcéra musela prestať študovať kvôli nedostatku financií, bol nútený požičať si financie od švagra na financovanie štúdií pre syna a ďalšiu dcéru); rapídne sa zhoršili dovtedy fungujúce vzťahy žalobcu s jeho kamarátmi, s ktorými závodne striedal, a kamarátov z poľovníctva stratil úplne. V súvislosti s trestným stíhaním mu bol dňa 27.08.2004 zadržaný zbrojný preukaz, čo malo za následok stratu životného hobby - poľovníctva, ktorému sa venoval od roku 1983, a streľba aj závodne (dokonca mal nastúpiť do ligy a do reprezentácie, o pravdivosti jeho tvrdení svedčí aj listinný dôkaz na č. I. 146 - fotografia ocenení a trofejí, ktoré získal v rámci športovej streľby od roku 2000 do konca roku 2003). Priznanú výšku nemajetkovej ujmy v sume 8.000,- Eur žalobca považuje za málo primeranú, nezodpovedajúcu všeobecným zásadám spravodlivosti. V neposlednom rade by mal súd prihliadnuť aj na to, že Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR od roku 2012 mala možnosť odškodniť žalobcu, avšak nikdy nepristúpila ani len na minimálnu ponuku odškodnenia a ani ospravedlniť sa. Už je to viac ako 10 rokov čo sa žalobca musí domáhať svojich práv. Z uvedených dôvodov odvolateľ navrhol odvolaciemu súdu, aby jeho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vyhovel v plnom rozsahu a priznal mu sumu 16.885,- Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy.

33. K odvolaniu žalovaného sa podaním zo dňa 14.05.2022 vyjadril žalobca, ktorý opakovane navrhol rozsudok zmeniť a jeho návrhu vyhovieť v celom rozsahu, tak ako v podanom odvolaní. Vo svojom vyjadrení žalobca zhrnul údaje týkajúce sa danej veci, a to dňa 11.06.2004 Uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi, dňa 13.08.2012 právoplatný a vykonateľný oslobodzujúci rozsudok OS BA III, dňa 02.12.2013 Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na NŠ adresovaná žalovanému, dňa 05.05.2014 List žalovaného č. 46094/2014 - 34, ktorým odmietol akékoľvek odškodnenie, dňa 25.06.2014 Žaloba podaná na OS Bratislava I. Podľa žalobcu je významná otázka, či uplynie menej alebo viac ako 20 rokov od momentu, kedy sa úplne zmenil život žalobcu doručením uznesenia o vznesení obvinenia Úradu inšpekcie služby policajného zboru Inšpekčného odboru Bratislava zo dňa 11.06.2004 až do momentu, kedy bude odškodnený. Ďalšiu otázku, ktorou sa zaoberal žalobca, t. j. aký je cieľ finančného zadosťučinenia, že cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04). Pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. K odvolaniu žalobca uviedol, že

prvá alternatíva návrhu žalovaného je iba snaha o ďalšie presúvanie zodpovednosti do nedohľadnej budúcnosti... Rozdielny názor medzi žalobcom a žalovaným už spočíva len na výklade zákonnej úpravy a judikatúrnej praxe. Zástupca žalovaného nešetril energiou na predloženie judikatúry, ktorou chce preukázať oprávnenosť svojich argumentov. Súd ale pozná právo a judikatúru a preto žalobca verí, že nemusí odvolaciemu súdu predkladať dvoj- alebo trojnásobok väčší počet judikátov, ktoré by boli na prospech žalobcu, to nie je problém, pretože internetové vyhľadávače sú rýchle a kopírovanie je jednoduché. Aký by to ale malo zmysel. Namiesto toho tvrdí, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je legislatíva nejasná, neváha bez exaktnej právnej normy, čo v aplikačnej praxi spôsobuje značné problémy. Odvolací súd s tým má svoje vlastné skúsenosti. V záujme právnej istoty rádovo tisíckam poškodených, ako aj súdov aplikujúcich právo, treba prijať jasné zákonné normy na účely vytvorenia právnej istoty, na účely riešenia tohto nanajvýš zásadného problému. Žalovaný je Ministerstvo spravodlivosti SR, ktorý na svojej webovej stránke uvádza, že „pripravuje právnu úpravu v oblasti ústavného práva, trestného práva, občianskeho práva, obchodného práva, rodinného práva, konkurzného práva a medzinárodného práva súkromného“. Od novembra 1989 uplynulo bezmála 33 rokov a stále tu nemáme jasné legislatívne pravidlá. Okrem toho štát zastúpený Ministerstvom spravodlivosti SR od roku 2012 mal možnosť odškodniť žalobcu, avšak nikdy nepristúpil ani len na minimálnu ponuku odškodnenia a to ani k ospravedlneniu.

34. K odvolaniu žalobcu sa podaním zo dňa 26.04.2022 vyjadril žalovaný, ktorý poukazuje na dôvody svojho odvolania proti rozsudku s tým, že aj naďalej namieta samotné priznanie náhrady nemajetkovej ujmy ako aj jej výšku, ktorá bola žalobcovi priznaná, nakoľko túto považuje za neprimerane vysokú a odporujúcu tak ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, ako aj zásade rozumného a spravodlivého usporiadania vzťahov. Rozsudok v tejto časti považuje za nesprávny, založený na nesprávnom právnom posúdení veci, nedostatočne a zmätočne odôvodnený. Priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy nie je primeraná skutkovému stavu, zistenému súdom v konaní, a nezodpovedá zásadám rovnosti a primeranosti v porovnaní s odškodnením za poškodenie zdravia alebo za spôsobenie smrti. V reakcii na žalobcov apel na zohľadnenie dĺžky trvania tohto konania žalovaný uvádza, že podmienky pre priznávanie satisfakcie za abnormálne dlhé konanie, či dokonca za prieťahy v konaní sú diametrálne odlišné od priznávania náhrady za vzniknutú nemajetkovú ujmu spôsobenú nezákonným trestným stíhaním, a tieto dva právne inštitúty finančného odškodňovania spolu absolútne nesúvisia a majú odlišný právny základ. Dĺžku trvania predmetného konania preto nemožno akýmkoľvek spôsobom pri priznávaní náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie zohľadňovať a vyvodzovať z toho závery o tom, že priznaná náhrada nemajetkovej ujmy je neadekvátna. Tvrdenia a úvahy obsiahnuté v predmetnej časti žalobcovho odvolania považuje žalovaná za zavádzajúce a na predmetnú vec nenadväzujúce. Prevažná časť žalobcovho odvolania sa však venuje trovám predmetného konania. V rámci argumentácie v tejto časti žalobca dospel k záveru, že je procesne plne úspešnou stranou konania v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, keďže bol úspešný, čo do základu uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a samotná výška tejto náhrady závisela od úvahy súdu. V zmysle uvedeného teda žalobca navrhuje odvolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie v časti nároku na náhradu trov konania v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy zmenil tak, že žalobcovi prizná voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % (aj keď v záverečnom návrhu už priznanie trov neobmedzuje iba na časť týkajúcu sa náhrady nemajetkovej ujmy).

Žalovaný sa s právnou argumentáciou, ani s určením percentuálneho úspechu žalobcu v nijakom prípade nestotožňuje, nakoľko rozhodnutie o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy závisí od úvahy súdu, bol žalobca v časti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 8.000,- Eur úspešný v celom rozsahu, teda v rozsahu 100 %.

35. Vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalovaný poukazuje na to, že konanie o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých predpisov (ďalej iba „zák. č. 514/2003 Z. z.“) je konaním sporovým, pričom právo na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie v súlade s § 17 zák. č. 514/2003 Z. z.. Aj tu platí povinnosť preukázania vzniku nemajetkovej ujmy, pretože právna úprava zák. č. 514/2003 Z. z. neposkytuje všeobecnému súdu oprávnenie na poskytnutie primeranej nemajetkovej ujmy len pri konštatovaní porušenia práva. V konaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa tohto zákona je žalobca zaťažený dôkazným bremenom ohľadom vzniku a výšky nemajetkovej ujmy, pričom musí preukázať konkrétny negatívny prejav nemajetkovej ujmy vo svojej osobnostnej sfére. S

povinnosťou tvrdenia a dôkazným bremenom, ktoré v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy podľa osobitného predpisu zaťažujú žalobcu, je spojený aj ten dôsledok, že v prípade neunesenia dôkazného bremena ohľadom uplatnenej výšky náhrady nemajetkovej ujmy bude žalobca musieť znášať aj prípadný neúspech vo vzťahu k uplatnenému právu na náhradu trov konania. Žalobca uplatnením nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v konkrétnej výške neurčuje len predmet konania, ale aj oceňuje ujmu, ktorú pociťoval ako ujmu vzniknutú v súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa Zákona č. 514/2003 Z. z. tak podlieha vykonávaniu dokazovania nielen z hľadiska jeho samotného vzniku, ale aj z hľadiska požadovanej výšky. Ak však žalobca nevie v konaní preukázať požadovanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy, súd po vykonanom dokazovaní prizná „len“ takú výšku, ktorú má zo strany žalobcu za preukázanú, a ktorá je v súlade so zásadou primeranosti, dodržiavajúc pritom limity stanovené hmotnoprávnymi predpismi. S tvrdením žalobcu, že náhrada nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. spočíva výlučne na úvahe súdu sa žalovaný v nijakom prípade nestotožňuje a poukazuje na to, že právna úprava náhrady nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. obsahuje určité zákonné limity (na rozdiel napr. od konania o ochranu osobnosti podľa Občianskeho zákonníka), preto nie je možné dospieť k záveru, že výška závisela od úvahy súdu, ktorú žalobca nemohol nijako predvídať. V čase podania žaloby okrem platného a účinného znenia § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z., existovala aj rozhodovacia prax vnútroštátnych súdov aj ohľadom primeranosti priznávanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy a nevyhnutosti jej určovania aj s prihliadnutím na inú hmotnoprávnu úpravu. To, že si žalobca aj napriek uvedenému uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorého výška nezohľadňovala judikatúru a jej primeranosť k iným hmotnoprávnym predpisom, nemôže byť v neprospech žalovaného v podobe nepriznania jeho úspechu aj v tejto časti uplatneného nároku. O to viac za situácie, ak súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní mal za preukázaný vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcu „len“ vo výške 8.000,- Eur. Uvedené je navyše zvýraznené tým, že žalobca spolu s požadovanou náhradou nemajetkovej ujmy vo výške 16.885,- Eur požadoval aj úroky z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 16.885,- Eur od 10.06.2014 do zaplatenia, pričom v tejto časti bol žalobca neúspešný. Ak by však úspešný bol, výška uvedeného úroku z omeškania by ku dňu vynesenia rozhodnutia súdu, t. j. ku dňu 14.01.2022, predstavovala sumu 6.611,17 Eur, čo však žalobca umne opomína. Túto skutočnosť však súd vo svojom rozhodnutí, aj keď len okrajovo (za situácie keď bolo zrejmé, že žalovaná je procesne úspešnejšou stranou v konaní a trovy konania si neuplatnila, preto sa tejto otázke bližšie nevenoval), no správne zohľadnil. Súd prvej inštancie postupoval správne a v súlade s príslušnými ustanoveniami CSP, keď priznanie nároku na náhradu trov konania posudzoval podľa zásady úspechu aj vo vzťahu k nároku na náhradu majetkovej škody, aj vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, pričom úspech v konaní zisťoval porovnávaním petitu žalobného návrhu a výroku súdu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej. Takýmto postupom dospel následne súd prvej inštancie k správne záveru, že čistý úspech žalovaného bol v predmetnom konaní minimálne 4 %. Žalovaný sa tak plne stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie v tejto časti, t. j. v časti rozhodnutia o trovách konania.

36. K vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcu sa vyjadril podaním zo dňa 20.06.2022 žalobca, ktorý opakovane navrhol odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a vyhovieť žalobe v celom rozsahu, a uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 16.885,- Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy a priznať trovy konania. Žalobca vo svojom vyjadrení predovšetkým poukázal na to, že žalobca a žalovaný majú diametrálne rozdielny názor na rozhodnutie súdu a tomu zodpovedá rétorika v ich odvolaniach a vzájomných vyjadreniach. Rozhodujúci je však názor súdu, ktorý pozná právo, má svoju vlastnú skúsenosť s rozhodovaním v podobných veciach, a pozná aj judikatúru NS SR, ÚS SR a ESLP. Poukázal na nález ÚS SR III. ÚS 754/2016-42, kde sa Ústavný súd vysporiadal s podobnou problematikou, ako sa prejednáva v predmetnej veci. Všeobecné súdy disponujú pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania (obzvlášť v prípadoch, ak nezákonné rozhodnutie bolo vydané ešte za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb.) širokou mierou uváženia a ich úvahy nemožno limitovať mechanickým porovnávaním odškodňovania iných prípadov upravených v iných právnych normách. Je to tak jednak preto, že vždy v týchto prípadoch je nevyhnutné vychádzať z osobitných okolností vecí, a jednak preto, že v prípade mechanického prenášania limitov právnej úpravy iných prípadov odškodnenia by to muselo znamenať predchádzajúce posúdenie tam stanovenej výšky odškodnenia z hľadiska spoločenskej spravodlivosti (nemožno limitovať výšku náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie porovnávaním odškodňovania bolesti či obetí trestných činov, pokiaľ všeobecnému súdu nepatrí právomoc posúdiť takúto zákonnú úpravu z hľadiska spoločenskej spravodlivosti). Významným je však i to, že z hľadiska ústavnoprávneho je zodpovednosť štátu v týchto prípadoch konštruovaná ako objektívna absolútna zodpovednosť (štat sa jej nemôže zbaviť).

Ústavný súd je toho názoru, že stanoviť presnou sumou výšku náhrady nemajetkovej ujmy za deň či mesiac trvania väzby alebo vedenia trestného stíhania vopred pre všetky prípady nie je možné, pretože primeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy musí zohľadňovať vždy osobitné okolnosti prípadu, ktorých rozmanitosť nemožno vopred postihnúť. Rovnako tak nie je možné ani mechanicky prevziať závery rozhodovacej praxe súdov iných štátov či Európskeho súdu pre ľudské práva, a to najmä s ohľadom na odlišnosť životnej úrovne v jednotlivých štátoch, ktorá rovnako tak musí byť zohľadnená, pokiaľ priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy má zodpovedať predstavám spravodlivosti a slušnosti v danom čase a na danom mieste. Ani to však neznamená, že takúto rozhodovaciu prax týchto orgánov by nebolo na mieste nezohľadniť. V každom prípade však pokiaľ vo veci sťažovateľky, v ktorej trestné stíhanie žalobcu trvalo takmer 55 mesiacov a väzba takmer tri mesiace, bola žalobcovi priznaná celková náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 35.000,- Eur, už len napríklad s odkazom na rozhodovaciu prax všeobecných súdov v Českej republike (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 z 11. januára 2012, uverejnený v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Českej republiky, zošit č. 4/2012, pod R 52/2012, s. 327 a nasl., ako aj v ňom uvedená široká komparácia rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva a súdov iných európskych štátov), ktoré nepovažujú za neprimerané odškodnenie väzby vo výške 1.000,- Eur za mesiac jej trvania, nemožno považovať odškodnenie zostávajúcich 52 mesiacov trvania trestného stíhania sumou 620,- Eur za mesiac trvania trestného stíhania za neadekvátne. Ústavný súd po zohľadnení povahy trestnej veci, dĺžky trestného stíhania a väzby, preukázaných dopadov trestného stíhania a väzby do osobnostnej sféry žalobcu a okolností, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo, považuje priznanú náhradu nemajetkovej ujmy nielen za primeranú, ale aj zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti a slušnosti. Ústavný súd preto považuje za vylúčené, aby v prípade sťažovateľky mohlo dôjsť s ohľadom na výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, keďže nezistil, že by všeobecné súdy aplikovali ustanovenia jednoduchého práva spôsobom, ktorý by poprel ich účel a zmysel.

37. Žalobca dôrazne poukazuje na to, že nemieša nárok na odškodnenie s nárokom na prieťahy v konaní. Tento problém bol už vyriešený v predchádzajúcom rozhodnutí Krajského súdu Bratislava a nie je dôvod ho opakovať. Žalobca iba argumentuje podobne ako odôvodnenie vyššie citovaného Nálezu US SR, že je potrebné prihliadnuť na dĺžku trestného stíhania, t. j. 8 rokov a 2 mesiace (dňa 11.06.2004 Uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi, dňa 13.08.2012 právoplatný a vykonateľný oslobodzujúci rozsudok OS BA III). Ak žalobca dáva do pozornosti aj roky, odkedy bolo vznesené obvinenie do momentu, kedy bude odškodnený, je to apel, ktorý nie je nezákonný a odvolací súd sa s ním vysporiada. Žalobca preto trvá na svojom návrhu na rozhodnutie odvolacieho súdu tak, ako uviedol v podanom odvolaní a aj vo svojich prednesoch a písomných vyjadreniach.

38. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané včas a oprávnenými osobami, viazaný rozsahom odvolaní a odvolacími dôvodmi (§ 379, § 380 CSP), po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo a po preskúmaní odvolacích námietok odvolateľov, dospel k záveru, že odvolanie žalovaného, proti výroku vo vyhovujúcej časti nároku je dôvodné, rozsudok v tejto časti je potrebné zmeniť a žalobu v časti zamietnuť a v zamietajúcej časti odvolanie žalobcu nie je dôvodné a je potrebné rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

39. Odvolací súd po preskúmaní spisu uvádza, že v odvolacom konaní nevyšlo najavo, že konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo vadou, týkajúcou sa procesných podmienok, na ktorú by musel odvolací súd prihliadnuť (§ 380 ods. 2 CSP).

40. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že existuje nezákonné rozhodnutie, ktorým je Uznesenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru, Inšpekčného odboru Bratislava č. UIS-115/IBA-PO-2004 zo dňa 11.06.2004, ktorým bolo proti žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin pytlactva podľa § 181d ods. 1 Trestného zákona. Žalobcovi bola trestným stíhaním spôsobená škoda, za ktorú podľa zákona č. 58/1969 Zb. zodpovedá žalovaný, pričom táto škoda mu bola spôsobená v príčinnej súvislosti s vydaním Uznesenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru, Inšpekčného odboru Bratislava č. UIS-115/IBA-PO-2004 zo dňa 11.06.2004, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin pytlactva podľa § 181d ods. 1 Trestného zákona, keď Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 2T/142/2004-330 zo dňa 14.06.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 13.08.2012, bol žalobca oslobodený spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom. Zároveň bola splnená

zákonná podmienka vyplývajúca z ustanovenia § 3 zákona č. 58/1969 Zb. spočívajúca v možnosti využitia podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť, keďže žalobca podal, prostredníctvom svojho obhajcu, proti Uzneseniu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru, Inšpekčného odboru Bratislava č. UIS-115/IBA-PO-2004 zo dňa 11.06.2004, sťažnosť, o ktorej rozhodla Vyššia vojenská prokuratúra uznesením č. OPv 127/04, VPt 132/04-3 zo dňa 30.7.2004 tak, že ju zamietla ako nedôvodnú. Príčinná súvislosť, ako jedna zo zákonných požiadaviek vzniku zodpovednosti za škodu, znamená, že medzi protiprávnym konaním a vzniknutou škodou musí byť vzťah príčiny a následku, ktorá musí byť preukázaná a nemožno ju iba predpokladať. Príčinná súvislosť je v danom prípade preukázaná, pretože nebyť Uznesenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru, Inšpekčného odboru Bratislava č. UIS-115/IBA-PO-2004 zo dňa 11.06.2004, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin pytliactva podľa § 181d ods. 1 Trestného zákona, žalobcovi by škoda (ujma) nevznikla.

41. V súvislosti so žalobcom uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 16.885,- Eur, súd zdôraznil, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch predpokladá značný zásah do osobnosti fyzickej osoby, pričom výšku takejto nemajetkovej ujmy je oprávnený ustanoviť výlučne súd.

42. Žalobcovi vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, t. j. Uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru, Inšpekčného odboru Bratislava č. UIS- 115/IBA-PO-2004 zo dňa 11.06.2004, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin pytliactva podľa § 181d ods. 1 Trestného zákona. Nezákonné trestné stíhanie žalobcu trvalo od 11.06.2004 (deň vydania Uznesenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru, Inšpekčného odboru Bratislava č. UIS-115/IBA-PO-2004 zo dňa 11.06.2004, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin pytliactva podľa § 181d ods. 1 Trestného zákona) do 13.08.2013 (právoplatnosť a vykonateľnosť Rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 2T/142/2004-330 zo dňa 14.06.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 13.08.2012, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom. Nezákonné trestné stíhanie žalobcu tak trvalo 8 rokov, dva mesiace a dva dni (od 11.06.2004 do 13.08.2012). Prokurátor Vojenskej obvodovej prokuratúry podal na žalobcu dňa 14.09.2004 obžalobu č. OPv 127/04 pre skutok založený na tom základe, že dňa 28.12.2003 v presne nezistenom čase od 7.00 hod. do 8.00 hod. ako člen poľovníckeho združenia Čandal Tureň s označením č. 2 pri malom Dunaji neoprávnene ulovil srnu v čase jej ochrany tým spôsobom, že na ňu vystrelil s brokovnicou, ktorou bolo zakázané loviť srnu, a to zo vzdialenosti približne 35 m, trafil ju do prednej časti tela a krku, ktorú usmrtil, čím poškodenému poľovníckemu združeniu Čandal Tureň spôsobil škodu.

43. Súd vychádzal z toho, že žalobcom uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 16.885,- Eur je zjavne neprimerane vysoká v porovnaní napr. s nárokmi osôb poškodených násilnými trestnými činmi v zmysle zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi (ďalej len „zákon č. 215/2006 Z.z.“). Z ustanovenia § 5 ods. 1 veta druhá zákona č. 215/2006 Z. z. vyplýva, že ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume 50-násobku minimálnej mzdy. Ak bola poškodenému spôsobená ujma na zdraví znásilnením alebo sexuálnym násilím, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume 10- násobku minimálnej mzdy (§ 5 ods. 1 veta posledná zákona č. 215/2006 Z. z.). Nezákonné trestné stíhanie žalobcu trvalo od 11.06.2004 do 13.08.2012, tzn. 8 rokov, dva mesiace a dva dni. Minimálna mzda za rok 2004 predstavovala 216,- Eur mesačne. Minimálna mzda za rok 2005 činila 229,- eur mesačne. Minimálna mzda za rok 2006 predstavovala 252,- Eur mesačne. Minimálna mzda za roky 2007 a 2008 bola na úrovni 269,- Eur. Minimálna mzda za rok 2009 predstavovala 296,- Eur. Minimálna mzda za rok 2010 činila 308,- Eur. Minimálna mzda za rok 2011 bola v sume 317,- Eur. Minimálna mzda za rok 2012 bola na úrovni 327,- Eur. Ak by sa vzala za základ najvyššia minimálna mzda počas nezákonného trestného stíhania žalobcu, tzn. minimálna mzda za rok 2012 vo výške 327,- Eur, znamenalo by to, že v prípade, ak bola trestným činom spôsobená smrť, poškodený má nárok na zaplatenie sumy 16.350,- Eur (327,- Eur x 50 /§ 5 ods. 1 veta druhá zákona č. 215/2006 Z. z./) a v prípade ujmy na zdraví znásilneným, resp. sexuálnym násilím, má poškodený nárok na zaplatenie sumy 3.270,- Eur (327,- Eur x 10 /§ 5 ods. 1 posledná veta zákona č. 215/2006/). Vzhľadom na tieto skutočnosti, je v prejednávanej veci žalobcom uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 16.885,- Eur zjavne neprimerane vysoká a priznaním tejto sumy by súd porušil ústavnú zásadu primeranosti, resp. ekvivalencie. Nie je možné pripustiť, aby bola žalobcovi priznaná z titulu náhrady nemajetkovej

ujmy v peniazoch niekoľkonásobne vyššia suma, ako poškodenému v prípade ujmy na zdraví spôsobnej mu trestným činom znásilnenia alebo sexuálneho násillia.

44. Po takomto zistení, súd priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 8.000,- Eur v súvislosti s nezákonným trestným stíhaním žalobcu, keď zohľadnil neprimerane dlhé časové obdobie trvania trestného stíhania žalobcu, ktoré trvalo až 8 rokov, dva mesiace a dva dni (od 11.06.2004 do 13.08.2012), počas ktorého bol žalobca v úplnej neistote ohľadne výsledku jeho trestného stíhania, čo malo negatívny vplyv na jeho psychiku. Súd zohľadnil aj tú okolnosť, že žalobca nebol počas trestného stíhania vo väzbe, ale na slobode. Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy súd vzal do úvahy taktiež skutočnosť, že žalobca nebol nikdy predtým trestne stíhaný, bol bezúhonný. Ďalej súd zohľadnil skutočnosti vyplývajúce z výsluchu žalobcu, ako strany sporu, ktoré spolu so svedeckou výpoveďou svedkyne - manželky žalobcu tak ako je uvedené v odôvodnení rozsudku, na ktoré súd odkazuje v podrobnostiach a to žalobcu ako strany sporu (opísané v bode 7. odôvodnenia rozsudku), ktoré spolu so svedeckou výpoveďou svedkyne - manželky žalobcu (viď bod 32. odôvodnenia rozsudku, na ktorý súd v podrobnostiach odkazuje), preukazujú výrazné zhoršenie psychického stavu žalobcu po začatí jeho trestného stíhania a počas trestného stíhania; výrazné zhoršenie finančného a sociálneho stavu žalobcu po začatí jeho trestného stíhania a počas trestného stíhania (nezákonné trestné stíhanie zasiahlo neblaho najmä do jeho pracovného života, čo vyústilo do nutnosti opustiť vyše 20 ročnú aktívnu službu príslušníka policajného zboru, prišiel mesačne o príjem 28.000,- Sk a stratil 5% na výsluhovom dôchodku, pričom logicky a pochopiteľne odôvodnil dobrovoľnú žiadosť o ukončenie služobného pomeru v policajnom zbore vzhľadom na možné nepriaznivé dôsledky v jeho sociálnom zabezpečení v prípade odsúdenia, v ktorom bol od roku 1981 a posledných 10 rokov pred jeho trestným stíhaním pracoval na kriminálnej polícii a potom na skrátenom vyšetovaní, pričom mal kladné pracovné hodnotenia, vyše 23 krát bol odmenený, dokonca aj ministrom vnútra /totiž po 20 rokoch príslušníka policajného zboru, ak by bol odsúdený za úmyselný trestný čin, neboli by mu vyplatené žiadne nároky na tzv. odchodné a ani výsluhový príspevok, z týchto dôvodov sa rozhodol, že dobrovoľne podá žiadosť o ukončenie služobného pomeru, a jediná jeho motivácia bola tá, že ak by ho súd v trestnom konaní uznal vinným, a uložil mu akúkoľvek sankciu, aby neprišiel o tieto nároky/, trestné stíhanie jeho osoby malo vplyv na jeho kariérny postup, nakoľko po začatí trestného stíhania mu bol znemožnený kariérny postup); narušenie rodinných väzieb (takmer sa mu rozpadlo manželstvo, dcéra musela prestať študovať kvôli nedostatku financií, bol nútený požičať si financie od švagra na financovanie štúdií pre syna a ďalšiu dcéru); rapídne zhoršenie až utlmenie dovedy fungujúcich vzťahov žalobcu s jeho kamarátmi (stratil kamarátov, s ktorými závodne strieľal, a kamarátov z poľovníctva stratil úplne); pohrdanie spoluobčanov, známych a kolegov; strata životného hobby - poľovníctva, ktorému sa venoval od roku 1983 a venoval mu všetok svoj voľný čas, chodil do revíru dennodenne a ak nie každý deň, tak každý druhý deň, a strieľania, keďže strieľal aj závodne (dokonca mal nastúpiť do ligy a do reprezentácie, o pravdivosti jeho tvrdení svedčí aj listinný dôkaz na č. l. 146 - fotografia ocenení a trofejí, ktoré získal v rámci športovej streľby od roku 2000 do konca roku 2003, v súvislosti s trestným stíhaním mu bol dňa 27.08.2004 zadržaný zbrojný preukaz, keď išiel predlžovať jeho platnosť, a od tej doby prišiel o všetky zbrane, ktoré mal na poľovnícke účely, ale aj na športovú streľbu, po vznesení obvinenia už nemohol chodiť do revíru, keďže už nebol poľovníkom, pre nemožnosť vykonávať právo poľovníctva pre zadržanie zbrane, musel rozpredať výstroj a výzbroj, kompletnú výbavu).

45. V súvislosti so svedeckou výpoveďou svedkyne K. H. (manželky žalobcu) považuje súd za žiaduce uviesť, že napriek tomu, že táto svedkyňa je rodinným príslušníkom (manželkou) žalobcu, z ktorého dôvodu mohla účelovo vypovedať v prospech žalobcu, z jej výsluchu je zjavné, že po začatí trestného stíhania žalobcu a počas jeho trestného stíhania sa od neho odvrátili jeho priatelia, kamaráti z oblasti poľovníctva s ním prestali komunikovať. Žalobca stratil svoje hobby - poľovníctvo, v súčasnosti sa venuje len rybárstvu. Znížil sa mu príjem, pretože pod tlakom okolností trestného stíhania požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru v policajnom zbore, a v súčasnosti pracuje v novinovom stánku. Zhoršili sa veľmi vzťahy v rodine, hrozil im rozvod, no vzhľadom na starostlivosť o tri deti sa snažili manželstvo udržať. Žalobca bol v čase trestného stíhania nervózny, podráždený a bolo ťažké s ním komunikovať, deti veľmi citlivo vnímali jeho správanie. Súd vyhodnotil, že manželka žalobcu, ktorá s ním žila v spoločnej domácnosti počas trestného stíhania, je najpresvedčivejším a najočividnejším svedkom jeho psychického rozpoloženia, finančného a sociálneho stavu, v ktorom sa v čase trestného stíhania nachádzal.

46. Názor žalovaného, že treba brať zreteľ na to, že žalobca bol uvoľnený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru na vlastnú žiadosť (t. j. dobrovoľne podal žiadosť o ukončenie služobného pomeru), čo vyplynulo z jeho výpovede i z výpovede svedkyne, čo podľa žalovaného značí neexistenciu priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti, čím sa žalovaný bránil v spore v prospech úplnému alebo čiastočnému nevyhoveniu nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, považoval súd za nenáležitý, nevyplývajúci z výsledkov vykonaného dokazovania, a za účelový v snahe vyhnúť sa povinnosti žalovaného uhradiť žalobcovi aj priznanú náhradu nemajetkovej ujmy (keďže žalobcovi bola už právoplatne priznaná náhrada majetkovej ujmy). Tento názor žalovaného bol dostatočne vyvrátený výsluchom žalobcu, ako strany sporu výpoveďou advokáta žalobcu a napokon aj súd konštatoval, že žalobca logicky a pochopiteľne odôvodnil dobrovoľnú žiadosť o ukončenie služobného pomeru v policajnom zbore vzhľadom na možné nepriaznivé dôsledky v jeho sociálnom zabezpečení v prípade odsúdenia.

47. Vzhľadom na uvedené skutkové i právne závery, súd prijal záver o primeranej nemajetkovej satisfakcii za nezákonné trestné stíhanie žalobcu vo výške 8.000,- Eur, a túto mu priznal.

48. Odvolací súd zastáva názor, že ako súd uvádza, k prijatiu takéhoto záveru o primeranej nemajetkovej satisfakcii za nezákonné trestné stíhanie žalobcu vo výške 8.000,- Eur, nemal súd dostatočne a najmä správne vyhodnotenú dokazovanie a k tomu nemal preukázané dostatočné dôkazy. Súd iba odkázal na vyjadrenia žalobcu, jeho právneho zástupcu a to v odôvodnení rozsudku v jednotlivých bodoch, ale ich vyjadrenia a tvrdenia nevyhodnotil a tak jeho záver bol stručný a nedostatočný k tomu, aby bolo jednoznačne preukázané, že žalobcovi vznikol nárok na priznanie nemajetkovej ujmy v priznanej sume.

49. Súd vychádzal iba z tvrdení žalobcu, jeho zástupcu v konaní a jeho manželky, bez preukázania dostatočných dôkazov, zohľadnil neprimerane dlhé časové obdobie trvania trestného stíhania žalobcu, ktoré trvalo až 8 rokov, dva mesiace a dva dni (od 11.06.2004 do 13.08.2012), počas ktorého bol žalobca v úplnej neistote ohľadne výsledku jeho trestného stíhania, čo malo negatívny vplyv na jeho psychiku. Súd zohľadnil aj tú okolnosť, že žalobca nebol počas trestného stíhania vo väzbe, ale na slobode, že žalobca nebol nikdy predtým trestne stíhaný, bol bezúhonný. Ďalej súd zohľadnil zhoršenie finančného a sociálneho stavu žalobcu po začatí jeho trestného stíhania a počas trestného stíhania (nezákonné trestné stíhanie zasiahlo neblaho najmä do jeho pracovného života, čo vyústilo do nutnosti opustiť vyše 20 ročnú aktívnu službu príslušníka policajného zboru, prišiel mesačne o príjem 28.000,- Sk a stratil 5 % na výsluhovom dôchodku, pričom logicky a pochopiteľne odôvodnil dobrovoľnú žiadosť o ukončenie služobného pomeru v policajnom zbore vzhľadom na možné nepriaznivé dôsledky v jeho sociálnom zabezpečení v prípade odsúdenia, bol mu znemožnený kariérny postup; narušenie rodinných väzieb (takmer sa mu rozpadlo manželstvo, dcéra musela prestať študovať kvôli nedostatku financií, bol nútený požičať si financie od švagra na financovanie štúdií pre syna a ďalšiu dcéru); rapídne zhoršenie až utlmenie dovedy fungujúcich vzťahov žalobcu s jeho kamarátmi (stratil kamarátov, s ktorými závodne strieľal, a kamarátov z poľovníctva stratil úplne); pohrdanie spoluobčanov, známych a kolegov; strata životného hobby - poľovníctva, ktorému sa venoval od roku 1983 a venoval mu všetok svoj voľný čas, chodil do revíru dennodenne a ak nie každý deň, tak každý druhý deň, a strieľania, keďže strieľal aj závodne (dokonca mal nastúpiť do ligy a do reprezentácie, o pravdivosti jeho tvrdení svedčí aj listinný dôkaz na č. l. 146 - fotografia ocenení a trofejí, ktoré získal v rámci športovej streľby od roku 2000 do konca roku 2003, v súvislosti s trestným stíhaním mu bol dňa 27.08.2004 zadržaný zbrojný preukaz, keď išiel predlžovať jeho platnosť, a od tej doby prišiel o všetky zbrane, ktoré mal na poľovnícke účely, ale aj na športovú streľbu, po vznesení obvinenia už nemohol chodiť do revíru, keďže už nebol poľovníkom, pre nemožnosť vykonávať právo poľovníctva pre zadržanie zbrane, musel rozpredať výstroj a výzbroj, kompletnú výbavu.

50. Konanie o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých predpisov (ďalej iba „zák. č. 514/2003 Z. z.“) je konaním sporovým, pričom právo na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci, nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie v súlade s § 17 zák. č. 514/2003 Z. z.. Aj tu platí povinnosť preukázania vzniku nemajetkovej ujmy, pretože právna úprava zák. č. 514/2003 Z. z. neposkytuje všeobecnému súdu oprávnenie na poskytnutie primeranej nemajetkovej ujmy len pri konštatovaní porušenia práva.

51. V konaní vo veci o náhradu nemajetkovej ujmy podľa uvedeného zákona, je žalobca zaťažený dôkazným bremenom ohľadom vzniku a výšky nemajetkovej ujmy, pričom musí preukázať konkrétny negatívny prejav nemajetkovej ujmy vo svojej osobnostnej sfére. S povinnosťou tvrdenia a dôkazným bremenom, ktoré v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy podľa osobitného predpisu zaťažujú žalobcu, je spojený aj ten dôsledok, že v prípade neunesenia dôkazného bremena ohľadom uplatnenej výšky náhrady nemajetkovej ujmy bude žalobca musieť znášať aj prípadný neúspech v konaní. Je to práve žalobca, ktorý musí tvrdiť skutočnosti, ktoré by odôvodnili úspešnosť jeho nároku a tiež ich aj preukázať. V danom prípade to ale za daného stavu nemožno osvedčiť. Žalobca uplatnením nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v konkrétnej výške neurčuje len predmet konania, ale aj oceňuje ujmu, ktorú pociťoval ako ujmu vzniknutú v súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. tak podlieha vykonávaniu dokazovania nielen z hľadiska jeho samotného vzniku, ale aj z hľadiska požadovanej výšky. Žalobca v konaní dokazovanie ohľadne vzniku nemajetkovej ujmy nenavrhol, súd preto dokazovanie nevykonával, ale v odôvodnení rozhodnutia iba odkázal na vyjadrenie žalobcu a jeho zástupcu v konaní. Bolo však potrebné tvrdené skutočnosti aj preukázať. K tomu súd odkázal iba na ich výpovede a tiež výpoveď svedkyne, K. H. (manželky žalobcu), ku ktorej súd zaujal názor, že napriek tomu, že táto svedkyňa je rodinným príslušníkom (manželkou) žalobcu, z ktorého dôvodu mohla účelovo vypovedať v prospech žalobcu. I napriek spochybneniu hodnovernosti jej výpovede, súd z nej vychádzal s tým, že z jej výsluchu je zjavné, že po začatí trestného stíhania žalobcu a počas jeho trestného stíhania sa od neho odvrátili jeho priatelia, kamaráti z oblasti poľovníctva s ním prestali komunikovať. Žalobca stratil svoje hobby - poľovníctvo, v súčasnosti sa venuje len rybárstvu. Znížil sa mu príjem, pretože pod tlakom okolností trestného stíhania požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru v policajnom zbore, a v súčasnosti pracuje v novinovom stánku. Zhoršili sa veľmi vzťahy v rodine, hrozil im rozvod, no vzhľadom na starostlivosť o tri deti sa snažili manželstvo udržať. Žalobca bol v čase trestného stíhania nervózny, podráždený a bolo ťažké s ním komunikovať, deti veľmi citlivo vnímali jeho správanie. Na druhej strane však súd po spochybnení výpovede tejto svedkyne, ako manželky žalobcu, súd vyhodnotil, že manželka žalobcu, ktorá s ním žila v spoločnej domácnosti počas trestného stíhania, je najpresvedčivejším a najočividnejším svedkom jeho psychického rozpoloženia, finančného a sociálneho stavu, v ktorom sa v čase trestného stíhania nachádzal. Preto ak súd vyhodnotil výpoveď tejto svedkyne ako najpresvedčivejšiu v konaní, bolo jeho úlohou aj posúdiť jej tvrdenia s ostatnými dôkazmi, ktoré bol povinný žalobca predložiť a preukázať k tomu, aby dosiahol úspech v konaní o zaplatenie nemajetkovej ujmy.

52. Z vykonaného dokazovania skutočnosti, ktoré tvrdil žalobca nevyplývajú, resp. jeho ujma, ktorú pociťoval a ktorá súvisela s daným stavom, nebola dostatočne preukázaná. Žalobca pri uplatnení nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v konkrétnej sume neurčuje len predmet konania, teda že si uplatňuje nemajetkovú ujmu, ale túto ujmu, ktorú pociťoval v súvislosti s nezákonným rozhodnutím, aj oceňuje. Jeho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je preto nutné preukázať vykonaním dokazovania nielen z hľadiska jeho samotného vzniku, ale aj z hľadiska požadovanej výšky nemajetkovej ujmy. Žalobca v danom konaní skutočnosti, ktorými odôvodňoval svoju ujmu iba tvrdil, ale nepreukázal a to ani výpoveďou svedkyne, jeho manželky, ktorej výpoveď súd považoval za najpresvedčivejší dôkaz. Súd iba uviedol a zhrnul jej výpoveď, ale neposúdil a neporovnal jej hodnovernosť s inými dôkazmi, ktoré mu boli dostupné zo strany žalobcu. Iba odkázal na znenie výpovede v odôvodnení rozsudku v jednotlivých bodoch. Bolo ale potrebné jej tvrdenia aj vyhodnotiť, skúmať ich pravdivosť a hodnotu, pokiaľ ide o zistenie rozsahu a hodnoty nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Názor žalovaného, že treba brať zreteľ na to, že žalobca bol uvoľnený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru na vlastnú žiadosť (t. j. dobrovoľne podal žiadosť o ukončenie služobného pomeru), čo vyplynulo z jeho výpovede i z výpovede svedkyne, čo podľa žalovaného značí neexistenciu priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti, čím sa žalovaný bránil v spore v prospech úplnému alebo čiastočnému nevyhoveniu nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, považoval súd za nenáležitý, nevyplývajúci z výsledkov vykonaného dokazovania, a za účelový v snahe vyhnúť sa povinnosti žalovaného uhradiť žalobcovi aj priznanú náhradu nemajetkovej ujmy (keďže žalobcovi bola už právoplatne priznaná náhrada majetkovej ujmy). Tento názor žalovaného bol dostatočne vyvrátený výsluchom žalobcu, ako strany sporu výpoveďou advokáta žalobcu a napokon aj súd konštatoval, že žalobca logicky a pochopiteľne odôvodnil dobrovoľnú žiadosť o ukončenie služobného pomeru v policajnom zbore vzhľadom na možné nepriaznivé dôsledky v jeho sociálnom zabezpečení v prípade odsúdenia. Súd tak dostatočne a možno vôbec nevyhodnotil tvrdenia sporových strán k jednotlivým dôvodom vzniku nemajetkovej ujmy žalobcu, ktoré mali byť spôsobilé zasiahnuť do jeho osobnostnej sféry. K tomu je potrebné uviesť, že pokiaľ žalobca dal výpoveď zo služobného pomeru,

bolo to jeho vlastné, vnútorné presvedčenie, sám sa tak rozhodol a najmä dobrovoľne a tak nemožno ustáliť, že toto konanie mu malo spôsobiť ujmu. Preto v pracovnej oblasti mu nemohla týmto vzniknúť ujma a sám vedel a dokázal posúdiť, aká bude jeho finančná situácia v rámci rodiny, keď to urobí a tak zhoršenú finančnú situáciu v rodine nemožno odôvodňovať trestným stíhaním, resp. nezákonným rozhodnutím v trestnom konaní. Rovnako tiež, ak žalobca preukazoval, že je dlhoročný, významný a dobre hodnotený poľovník, s významným postavením, je nepochybné, že mu vopred bolo známe, aký následok svojim konaním, za ktoré bol trestne stíhaný a bolo vznesené obvinenie voči žalobcovi, pre trestný čin pytlactva, spôsobí. Rovnako vedel, ak bol dlhoročný poľovník, aké stanovisko k jeho konaniu zaujme okolie, jeho kamaráti v poľovníctve, známy, kolegovia atď. Tiež mu bolo známe, aké bude jeho ďalšie postavenie v tejto oblasti, ak sa dopustí konania, ktoré je nezlučiteľné s takým významným postavením, aké mal žalobca. Preto nešlo o náhodnú udalosť, ktorú nemal možnosť si prehodnotiť. I keby aj tieto skutočnosti a daný stav boli spôsobilé zasiahnuť do jeho osobnostných práv negatívnym spôsobom a to zavinením žalovaného, bolo potrebné ich existenciu aj preukázať, zo strany súdu posúdiť ich intenzitu a ustáliť následnú finančnú ujmu žalobcu. V konaní však tieto skutočnosti boli len v rovine tvrdenia a žalobca žiaden dôkaz nepredložil, i keď mohli existovať, ale žalobca bol povinný preukázať, že boli spôsobilé prívodiť mu ujmu a ktoré konkrétne v akej hodnote. Bol to preto žalobca, ktorý mal súdu predložiť o svojom tvrdení aj dôkazy a ak tak neurobil, nebolo možné jeho žalobe vyhovieť. Nestačilo iba jeho tvrdenie a výpoveď jedinej svedkyne, jeho manželky, ktorej výpoveď súd spochybnil, ale z nej aj následne vychádzal a preto záver súdu nevyplýval z riadneho a dostatočného dokazovania.

53. Odvolací súd zmenil rozhodnutie o vyhovení nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8.000,- Eur a žalobu v tejto časti zamietol s odôvodnením, že žalobca nepreukázal, že by mu v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného vznikla nemajetková ujma, na ktorej zmiernenie je potrebné priznať primerané zadosťučinenie v peniazoch. Žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie vzniku ujmy v dôsledku uvedeného nezákonného rozhodnutia, uznesenia MV SR, ktorým bolo voči nemu vznesené obvinenie pre trestný čin pytlactva podľa § 181d ods. 1 Trestného zákona, neodôvodnil priamu a bezprostrednú súvislosť medzi vytykaným nezákonným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy, nepreukázal, že následkom nezákonného rozhodnutia sa zmenili pomery na jeho strane, že sa zmenil jeho doterajší život v súkromnej sfére, že by nastali závažné následky nezákonného rozhodnutia v jeho súkromnom živote, alebo by mal dopad na jeho spoločenské alebo podnikateľské uplatnenie, pričom ide o pomery poškodenej osoby, teda žalobcu, na ktoré súd prihliada pri určovaní nemajetkovej ujmy podľa § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. a tieto mal preukázať žalobca, ak chcel byť v konaní úspešný.

54. Pretože odvolací súd dospel k vyššie uvedeným záverom, v súlade s § 390 CSP v spojení s § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti tak, že žalobu zamietol.

55. Vo zvyšku uplatnenej nemajetkovej ujmy (t. j. v sume 8.885,- Eur ako rozdielu medzi žalobcom uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 16.885,- Eur a súdom priznaným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 8.000,- Eur) súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, pretože výška nemajetkovej ujmy požadovaná žalobcom nad rámec súdom priznanej, t. j. v sume 8.885,- Eur, je neprimeraná s poukazom na preukázanie následkov, ktoré mu boli nezákonným rozhodnutím spôsobené. S týmto záverom sa odvolací súd stotožňuje, keď zo strany žalobcu nebolo preukázané, že vo výške uplatnenej sumy mu vznikla ujma. Odvolanie žalobcu tak nebolo dôvodné. Takýto záver súdu, je potrebné považovať za správny a preto odvolací súd v zamietajúcej časti rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p..

56. Podľa § 396 ods. 2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

57. Pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v súdnom konaní úspešný a preto mu vznikol nárok na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania proti žalobcovi v celom rozsahu, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

58. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).